

Godišće XVIII. • broj 11 • studeni 2023.

2,5 KM / 1,3 EUR

MEĐUGORJE

Glasnikmira

ISSN 1840-1414

Povratak izvornim
Kristovim
smjernicama

Izazovi današnjeg
vremena

Djeca se Božja
zovemo i jesmo

Jedan mostarski
razgovor

MIR JE BLAGO ZA KOJIM
ČEZNE SVAKO SRCE

KAD NAS BOG TJEŠI,
TREBAMO TU UTJEHU
DATI DRUGIMA

NE MOŽEMO POMIRITI
KRISTA I ANTIKRISTA

Gospina škola | Poruka za sadašnji trenutak | Događanja | Svjedočanstva
Kršćanska obitelj pred suvremenim izazovima | Teološki podlistak
Iz života Crkve | Hrvatsko kršćansko nazivlje | Lectio divina

Draga djeco! Vjetrovi zla, mržnje i nemira viju zemljom da unište živote. Zato me Svevišnji vama posla da vas vodim prema putu mira i jedinstva s Bogom i ljudima. Vi ste, dječice, moje ispružene ruke: molite, postite i žrtve prikazujte za mir. Blago za kojim žudi svako srce. Hvala vam što ste se odazvali mome pozivu.

Foto: Arhiv ICMM

GLASNIK MIRA

Utemeljitelj i nakladnik
Informativni centar MIR Međugorje
Glavni urednik
Mario Vasilj Totin
e-mail: mario.vasilj@medjugorje.hr
Tel.: 00 387 36 653 323

Služba pretplate
Nikolina Sivrić
e-mail: pretplategm@medjugorje.hr
Tel.: 00 387 36 653 300

Lektura
Ana Marin

Grafičko oblikovanje
SBD, Mostar
Tisak
Fram Ziral, Mostar

List je prijavljen kod Ministarstva prosvjete, znanosti, kulture i športa Hercegovačko-neretvanske županije pod brojem R-05-05-42-2175-86/06 od 12. siječnja 2006.

Godišnja pretplata (12 brojeva): Hrvatska 20 €, BiH 30 KM, europske zemlje 40 €, Švicarska 60 CHE, USA, Kanada i Južna Amerika 80 USD, Australija 120 AUD.

UPLATE

Iz BiH u KM: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. - Glasnik mira. Naziv banke: Unicredit Bank, Žiroračun broj 3381202200129568.

Iz Hrvatske u €: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. - Glasnik mira. Adresa: Gospin trg 1, 88266 Međugorje, Bosna i Hercegovina, Naziv banke: OTP banka d.d., IBAN: HR0524070001100663037, SWIFT: OTPVHR2X

Iz Švicarske u CHF: Katholische Kroatenmission, Postfach 9057, 8036 Zürich. Naziv banke: UBS AG Zürich - Wiedikon (0270/00), Kontonummer: 805418.40A (svrha uplate: Glasnik mira), IBAN: CH63 0027 0270 8054 1840 A, BIC: UBSWCHZH80A, UBS Postkonto Nr: 80-2-2

Za sve valute iz drugih zemalja: Za sve valute iz drugih zemalja: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o - Glasnik mira. Naziv banke: UniCredit Bank, SWIFT: UNCRBA22, IBAN: BA393380604802774622 (svrha uplate Glasnik mira).

Pretplate za Glasnik mira možete izvršiti i preko paypal računa na linku: www.paypal.me/mirmedjugorje (svrha uplate: za Glasnik mira)

Adresa: Glasnik mira, Gospin trg 1, 88266, Međugorje, BiH

e-mail: glasnikmira@medjugorje.hr, **Internet:** www.medjugorje.hr, www.medjugorje.hr/hr/glasnik-mira

U skladu s dekretom pape Urbana VIII. i uredbom II. vatikanskog koncila, nakladnik izjavljuje da nema nakanu preteći sud Crkve o nadnaravnosti prirode događaja i poruka o kojima je riječ na ovim stranicama. Taj sud pripada kompetentnom autoritetu Crkve, kome se autor potpuno podvrgava. Riječi poput "ukazanja, čudesa, poruke" i slično imaju ovdje vrijednost ljudskog svjedočenja.

Iz sadržaja

Fotografija na naslovnici: Arhiv ICMM

Gospina škola

Povratak izvornim Kristovim smjernicama, FRA T. PERVAN
Izazovi današnjeg vremena, FRA M. ŠAKOTA
Jedan mostarski razgovor, I. ŠARAC
Djeca se Božja zovemo i jesmo, P. TOMIĆ
Mir je blago za kojim čezne svako srce, K. MILETIĆ

Poruka za sadašnji trenutak

Događanja

Svjedočanstva

Mi živimo duhovnost Međugorja
Živimo, rastemo i pjevamo

Kršćanska obitelj pred suvremenim izazovima

5 minuta za Isusa!, M. MILETIĆ

Kad nas Bog tješi, trebamo tu utjehu dati drugima,
FRA S. BARBARIĆ

Teološki podlistak

Ne možemo pomiriti Krista i Antikrista

Iz života Crkve

Zahvaćeni Kristovom ljubavlju

Hrvatsko kršćansko nazivlje

Rane i stigme, Kristove i naše, M. MAMIĆ

Dnevna misna čitanja

Poštovani čitatelji *Glasnika mira*, hvala na pitanjima, prijedlozima i savjetima koje nam šaljete. Pozornost posvećujemo samo i isključivo potpisanim pismima.

Uvodnik

UREDNIK
MARIO VASILJ TOTIN

VALJA NAM OBNOVITI NAŠE POUZDANJE!

U zraku miriše snijeg, a taj miris ljudsku dušu na koncu crkvene godine potiče da kroz nadolazeći advent ispita savjest i pripremi se za dolazak Djeteta, Boga i Spasitelja našega. Ponovno se budi duhovno srce čovjekova, a preko njega se opisuje početak i kraj, traži duša. Srce duše ili duša srca teži da bude, da ne prestane, da traje. Sve to donosi onaj koji silazi od Oca, svjedoči, navješćuje i proklamira svemirsku revoluciju Ljubavi. Svi drugi revolucionari ruše se poput Nabukodonozorovih kipova u Knjizi proroka Danijela.

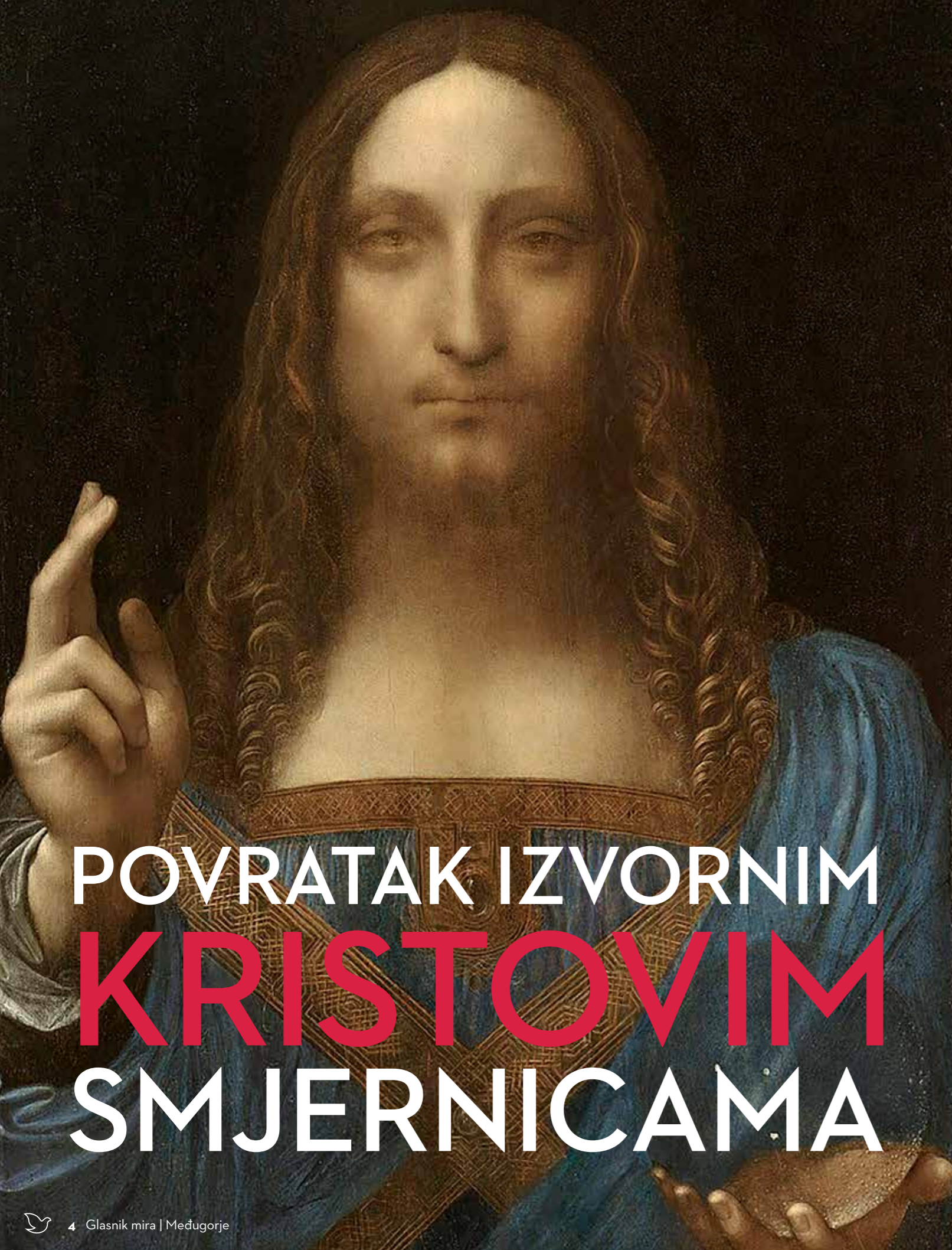
Međugorje – može svijetu poslužiti za uzor i primjer – ne profanira advent. Zapravo, sva slavja ovdje pretvaraju u pripremu za Božje došašće. Tu se ljudi ispovijedaju, kaju i obraćaju. Poslije svega kao svaka duša nakon pokore, raduje se vlastitom obraćenju i Božjem rođenju.

Ovaj mjesec 24. studenoga sjećamo se prijatelja i učitelja fra Slavka Barbarića. Bio je to čovjek miritelj i pomiritelj: izmirivao tolike suprotnosti s kojima se svakodnevno suočavao. Bio je poput gromobrana na međugorskoj kaldrmi, koji je mirno primao mnoge žalopojke, ali i hvalospjeve, sve dok mu se srce „nije umorilo“. Radio je iznimno mnogo i predano kao malo tko. Molio je kao da je to nešto najprirodnije što može biti, ali opet tako neobično i tako duboko. Uspijevao je biti tamo gdje treba i onoliko koliko treba. Onima koji su tražili savjet, davao je samo smjer, nikada gotova rješenja, ostavljajući im prostora da sami razmišljaju i sami dođu do rješenja. Očiti se na nadahnjivao Isusovom poukom na putu za Emaus: ostavljao je učenicima prostor za vjeru! Sve što je radio, pa bilo i neznatno, činio je s puno ljubavi i dostojanstva.

Njegov lik ugrađen u stijenu na Križevcu, na mjestu gdje je prešao u vječnost, šalje jasnu poruku da se fra Slavko zauvijek urezao u srca ljudi kako iz župe Međugorje tako i iz čitavog svijeta. Mnogi mole na njegovu grobu. Mnogi se nadahnjuju i obogaćuju njegovim životom i pisanom riječju. S pravom, jer sjajan je to svetački lik od kojega svi mi možemo učiti! On nas svojim primjerom potiče da živimo sveto, da živimo u miru, a onda nas hrabri da budemo puni nesebične ljubavi prema svakom čovjeku.

Od njega možemo učiti moliti i raditi, biti s drugima i biti sami, govoriti i šutjeti, radovati se i trpjeti, ali uvijek puni ljubavi prema Kristu i Njegovoj Majci, našoj Kraljici Mira! Fra Slavko nas je naučio da pouzdanje ne dolazi samo po sebi. Ono raste, kako ga primjenjujemo. Sjećajući se fra Slavka, valja nam obnoviti baš pouzdanje u kakvim se god prilikama nalazili – u uobičajenim, a ponekad i neobičnim životnim kušnjama. Svatko od nas kroz njih prolazi i svatko može u njima naći prigodu disciplinirati svoje misli i stremjenja srca. Međugorje tu nudi praksu i lijek za cijeli svijet!

Međugorje, dušama ostavlja slobodu i dostojanstvo, traži početak svih početaka i djelatnu ljubav prema Bogu i čovjeku. Međugorje time postaje neosporiv i svima interesantan herbarij duhovnosti za vječna vremena, knjiga sa slikama duša koju će Gospodin na koncu vjekova sigurno prelistati.

POVRATAK IZVORNIM KRISTOVIM SMJERNICAMA

FRA TOMISLAV
PERVAN

KAO DA JE POŽAR U KATEDRALI BIO „FANAL“ ZA SVE ŠTO SE ZBIVALO I ZBIVA U CRKVI, U KOJOJ JE – BAREM NA ZAPADU – ZAVLADAO DUH SEKULARIZMA, LIBERALIZMA, GDJE SE ŽELI PROVUĆI I OZAKONITI GRJEŠNA PRAKSA OSUĐENA VEĆ U SVETOM PISMU, I IZ SAMIH ISUSOVIH USTA. PITAMO SE, JE LI MOGUĆE U CRKVI DOPUSTITI I OZAKONITI GRIJEH? ČINI SE, BIT ĆE MOGUĆE, BUDE LI SE SLIJEDILO NEKE GLASNE ZAGOVORNIKE TE PRAKSE I U SAMOM CRKVENOM VRHU.

Na netom završnoj rimskoj Sinodi o sinodalnosti o poraznim brojkama iz svoje biskupije Essen u Njemačkoj progovorio je biskup Franz-Joseph Overbeck, vrli zagovornik njemačkoga Sinodalnog puta te revni i žurni provoditelj njegovih zaključaka, napose glede „blagoslova“ istospolnih zajednica u svojoj biskupiji. S tom praksom započeo je netom je taj skup okončan. Pred sinodalcima je govorio o stanju u svojoj biskupiji. U trinaest godina svoje službe, reče, u toj mladoj biskupiji pokopao je tristo svećenika, a zaredio samo petnaest, dok u bogosloviji nema nijednog bogoslova. Zagovara ređenje žena. Nakon tih poraznih brojka najbolje bi bilo proglasiti stečaj i zatvoriti vrata 'butige'.

BENEDIKTOV POZIV NA OBRAĆENJE

Upravo je tu najzorniji dokaz i posljedica onoga što je opisao u proljeće 2019. Benedikt XVI. u svome osvrtu o uzrocima zlostavljanja u Crkvi, urušavanju Crkve i crkvene prakse, srozavanju moralnoga nauka u Crkvi, urušavanju pohađanja bogoslužja nakon Sabora, masovnom egzodusu Bogu posvećenih osoba iz samostana, napuštanja svećeničke službe tisuća i tisuća svećenika, zatvaranju samostana te netom sagrađenih sjemeništa i bogoslovija itd. Jednom riječju, svjedočili smo kolapsu, kljenuti vjere i Crkve.

Napisao je taj osvrt Benedikt neposredno prije nego je planula u Parizu katedrala Notre Dame. Benediktov glas bijaše „glas vapjućega“ u pustinje, iz samostana *Mater Ecclesiae*, gdje je živio posljednjih deset godina kao eremit. Pravi pustinjač, u molitvi. Bio je od svojih mladih dana kao profesor duhovni seizmograf potresa koji su se odvijali na kršćanskom Zapadu od vremena reformacije do naših dana. Ostavio nam je u troknjižu o Isusu iz Nazareta djelo trajnije od mjedi, koje će mnogim naraštajima biti smjerokaz ljubavi prema Jednome, Isusu Kristu.

Kad je 2019. najpoznatiju katedralu na svijetu usred Pariza zahvatio golemi požar, glavni grad Francuske mogao je računati na simpatije i podršku cijeloga svijeta. Otrprike u isto vrijeme *papa emeritus* Benedikt objavljuje svoj tekst, uoči svoga 92. rođendana, ali se malo tko osvrnuo na njegove misli i zaključke. Treba li povezati da dva događaja, katedralu koju guta oganj te djeluje poput svjetionika, smjerajući na Svjetlo koje simbolizira poziv na obraćenje, poziv što ga je četiri dana prije požara objavio Benedikt XVI. iz samostanske osame *Mater Ecclesiae*? Najpoznatija katedrala, simbol Crkve, u plamenu!?

Bijaše to oporučni Benediktov poziv na obraćenje, zaokret, što su mnogi u njegovoj domovini dočekali na oštricu sječiva, kao i ostale njegove govore koje je znao izreći za svojih pohoda Njemačkoj. U liberalnim teološkim njemačkim krugovima uvijek je postojala stanovita animoznost prema Ratzingeru/Benediktu. Ako postoji ijedna stvar koju možemo naučiti iz spisa Svetoga pisma, jest da svijet ne želi čuti niti znati bilo što o obraćenju. Ni Isusovi suvremenici. Nije im dovoljno što je Pilat učinio s onim Galilejcima niti što se dogodilo onima koje je zatrpala kula u Siloamu (usp. Lk 13, 1-5). Isus poziva na žurnu promjenu života.

Bio je Benedikt glasnik koji je pozivao čovječanstvo, a posebno Nijemce na obraćenje, povratak Bogu. Bio je nalik sijaču iz znane prispodobice. Ali je njegovo sjeme padalo na suho tlo, na isušeni teren na kome se vole sunčati poskoci, zmije, čiji su šapat ljudi skloniji slušati, kako je prikazano u izvještaju o stvaranju u Starom zavjetu, i na koji se kao na udicu love, kad se poput molitvenog mlina trajno ponavlja zavodljivo: „Zar je zbilja Bog to rekao...?“

NUŽNOST GOVORA O ČISTOĆI

Benediktu je bilo važno što Bog ima reći ljudima; to mu je bilo uvijek na srcu. Želio je samo jedno, naviještati Isusa, Sina Božjega koji je došao na svijet da ga spasi. Njegovo istoimeno glavno djelo, troknjižje, govori o Isusu iz Nazareta. Osvojio je ljestvice svjetskih uspješnica, ali mrak ga nije prihvatio. Njegovo je djelo povuklo za sobom javnost i znanost u rasprave koje su se udaljile od biblijske poruke, koje su blokirale pogled na bitno kroz besplodne diskusije te odveli javno mnijenje na stranputice. Umjesto da čitaju i slušaju o Isusu Nazarećaninu, ljudi su čitali i slušali o sporednim stvarima i

aferama za njegova pontifikata, koje poslije nikoga više nisu zanimale, ni medijsku pozornost ni obični puk. Ali su skandali stavljeni u fokus kako društvo ne bi došlo na pomisao da sluša glas proroka i vapjućega iz pustinje, koji je htio samo jedno: naviještati Isusa.

Kao da je požar u katedrali bio „fanal“ za sve što se zbivalo i zbiva u Crkvi, u kojoj je – barem na Zapadu – zavladao duh sekularizma, liberalizma, gdje se želi provući i ozakoniti grješna praksa osuđena već u Svetom pismu, i iz samih Isusovih usta. Pitamo se, je li moguće u Crkvi dopustiti i ozakoniti grijeh? Čini se, bit će moguće, bude li se slijedilo neke glasne zagovornike te prakse i u samom crkvenom vrhu. I na Sinodi o sinodalnosti bili su vrlo aktivni ti lobisti, a sam Papa primio je u audijenciju osobu koja je od Crkve osuđena zbog svojih stavova o pobačaju i homoseksualnosti. O Sinodi se jedan promatrač izjasnio kako bijaše preširoka i veoma plitka. Bez prave teologije.

U intervjuu danom ovoga proljeća u Glasu Koncila kardinal Jean-Claude Hollerich, moderator netom završene Sinode, isusovac, koji se nikada nije libio reći neočekivano, pokušao je donekle opravdati osobe s homoseksualnim sklonostima. Kad je upitan glede čistoće, rekao je da, pokušamo li razgovarati s ljudima našeg vremena o čistoći, vjerojatno će se činiti da im 'zborimo egipatski'. Dakle, govoriti o čistoći za suvremenog čovjeka jest „egipatski govor“, u hijeroglifima. Nešto u javnosti i praksi nečitljivo, nezamislivo i neprovedivo. I što u ovom hipererotiziranom svijetu izaziva tihi podsmijeh.

Stari zavjet poznao je sveti tetragram za Božje ime JHVH, koje je samo jednom u godini smio izgovoriti Veliki svećenik, u Svetinjii nad svetinjama. Namjesto toga tetra-

Na Sinodi nigdje ni spomena o stoljetnim krjepostima i vrlinama. Nema govora o pokori ni obraćenju, nije bilo govora o spasenju, otkupljenju ni eshatologiji. Premalo je bilo govora o Isusu Kristu, Mariju se jedva spominjalo. Poziv na svetost svih vjernika gotovo zaboravljen. Pala je u zaborav uloga čistoće u kršćanskom nauku i životu od samoga početka, od Isusa Krista, Marije, tolikih svetaca, mučenika, djevice, tolikih Bogu posvećenih osoba, koje su čisto živjele.

grama koji je uvelike zanemaren ili zaboravljen, danas imamo posvuda sveprisutni „sveti pentagram“ koji dominira u javnosti i medijima: LGBTQ. Sveprisutan je i to je za današnje ideologe „sacrosanctum“ u koji je nedodirljiv i nepovrediv. Koji se izvozi. Slušali smo sudionike iz Afrike koji su digli (po)bunu protiv toga. Ne žele ponovni kolonijalizam iz Europe. Dosta im je europskoga duha i morala, žele živjeti svojim normalnim obiteljskim životom.

SINODA I POETIČNOST ČISTOĆE

Na Sinodi nigdje ni spomena o stoljetnim krjepostima i vrlinama. Nema govora o pokori ni obraćenju, nije bilo govora o spasenju, otkupljenju ni eshatologiji. Premalo je bilo govora o Isusu Kristu, Mariju se jedva spominjalo. Poziv na svetost svih vjernika gotovo zaboravljen. Pala je u zaborav uloga čistoće u kršćanskom nauku i životu od samoga početka, od Isusa Krista, Marije, tolikih svetaca, mučenika, djevice, tolikih Bogu posvećenih osoba, koje su čisto živjele. I koliki je doprinos tih osoba kršćanskom duhu i stvaralaštvu! Već prvi kršćanski spis uopće, Prva Solunjanima, ističe vjeru, nadu i ljubav, potom u ostatku pisma Pavao govori o svetosti i izbjegavanju bluda i nečistoće. To je uvodni spis u cijelu kršćansku potonju literaturu do dana današnjega. I vrijedi kao Duhom nadahnuti spis.

Danas je iz uporabe nestao rječnik, gramatika i sintaksa o potrebi govora o čistoći te smo time iz zrenika izgubili ključnu dimenziju ljudskog rasta i procvata. Govoriti o čistoći – latinski 'castitas' - znači izvorno govoriti o cjelovitosti ljud-

ske osobe, u beženstvu, ali i u braku. Latinski izraz „castus“ izvorno znači „cijeli broj“, cjelovitost, a u grčkom „katharsis“ – čistoća. Ta „katharsis“ i „katharos“ središnja je riječ u Aristotelovoj poetici. Izraz 'castus' općenito se koristio u odnosu na samu osobu, ne toliko u odnosu na druge. Drugim riječima, čistoća je bila oznaka cjelovitosti, osobnosti, čiji su dijelovi sklopljeni u skladnu cjelinu. Nutarnja vrijednost osobe.

Aristotel koristi katarzu kao sliku za unutarnje čišćenje koje se događa u čovjekovoj nutrini. Kad se Bog obraća Abrahamu, govori mu da mora hoditi Božjim putem i biti neporočan, cijel (Post 17,1). Neporočan u izvorniku glasi „tamim“, što znači 'cjelovit', cijel, integralan, bez mane. Govoriti danas o čistoći može djelovati provokativno, ali svakodnevno iskustvo ispovjedaonice govori da svatko želi skinuti sa sebe nečistoću i prljavštinu koja se nakupila tijekom dana i godina. 'Čistoća' je danas postala riječ za antikvare. Za mnoge je to skup stavova i pravila povezanih s prošlim vremenima, a kad se danas čuje ta riječ, povezuje se s blokiranom spolnošću.

Razotkrivanje seksualnog zlostavljanja koje su u Crkvi počinili svećenici koji su obećali celibat-beženstvo, s pravom je izazvalo val bijesa u cijelom društvu. Čini se da je ideal čistoće diskreditiran. Celibat nije isto što i čistoća; treba ponovno otkriti poetičnost čistoće u izvornom obliku. Vezati čistoću uz erotsku apstinenciju, uz mrtvljenje, askezu osjetila, znači napraviti od nje potencijalno oruđe za sabotiranje rasta čovjekova bića i značaja.

MOSTOVI PREMA SVIJETU

U svakome postoji čežnja za Smissom, Logosom – Kristom. Riječ znači ujedno i 'Smisao', koji daje život. U postsekularnom svijetu zahtjevi za dušom očiti su kao i prije, jer se često izražavaju negativno. Naši suvremenici ne vole govoriti o Bogu, ali spremno priznaju da se osjećaju zarobljeni u ograničenostima stvorenoga. Iako ne vjeruju izričito u zagrobni život, obuzeti su željom za višim, transcendencijom. Iako su odlučni preuzeti svoju utjelovljenu ljudskost, nejasno slute kako naše tijelo smjera onkraj sebe, budući da je svako zadovoljstvo i ugođaj samo privremeno i prolazno. Nemirno je srce naše...

Kao kršćani imamo riječi i iskustva koja današnji muškarci i žene trebaju razumjeti na ovoj razini. Nemamo pravo ne podijeliti ih. Svjesni kršćani i vjernici koji su iskusili Isusovu ljubav trebali bi graditi mostove prema svijetu. S obzirom na amneziju kojoj je Zapad podlegao u pogledu svoje kršćanske baštine, provalija se proteže između 'sekularnog' društva i naših obala. Kad se pokušava prijeći, riskiramo nesporazum. Mostovi su potrebni da bi se omogućio susret. Kršćani moraju svoju vjeru živjeti i predstavljati cjelovito, bez kompromisa; u isto vrijeme, moraju to izraziti na načine razumljive onima koji nisu u vjeru upućeni.

Često će to najučinkovitije činiti pozivajući se na sveopće ljudsko iskustvo, zatim kušajući čitati takvo iskustvo u svjetlu objave, što je činio primjerice sveti Pavao. Tako su učili i propovijedali sveti oci u prvim stoljećima. Zato čitajući njihove spise,

njihov navještaj još uvijek odzvanja tako privlačnom jasnoćom i svježinom. Moramo naučiti govoriti na isti način, zahvalni za bogatstva koja se prenose iz davnina te poštujući u isto vrijeme i naša vlastita neobična vremena. Nijedna životvorna riječ nikada nije izgovorena s podsmijehom.

Jezik kojim naviještamo otajstvo vjere dok zadire u dubinu naše ljudskosti, našeg tijela, mora biti uravnotežen i pročišćen, oslobođen samopravednosti, gnjeva i straha - to jest, mora sam postati čist. Čistoća ne kao strah od grijeha, nego izričaj ljubavi prema Isusu Kristu! To je smisao cjelovita života.

PRITISAK ZA KAPITULACIJOM PRED SEKSUALNOM REVOLUCIJOM DOLAZI IZ DVA SMJERA. JEDNA JE ŠIRA SEKULARNA, SVJETOVNA PROTUKULTURA U KOJOJ SVE VIŠE JAČA NEOPOGANSKA STRUJA SUPROTNA KRŠĆANSTVU. DRUGI, OPASNJI PRITISAK DOLAZI IZ SAME CRKVE. GLEDAJUĆI KAKO NESTAJU NJIHOVA ČESTO SLABO POUČENA, GOTOVO POGANSKA STADA, NEKI PASTIRI ŽALE KAKO TEMELJNA UČENJA O BRAKU I SEKSU NISU „DOBRO PRIHVAĆENA U PUKU“ - KODNI JEZIK ZA KAMPANJU ČIJI JE CILJ OMEKŠATI CRKVENU PRAKSU ILI ZAKONODAVSTVO, U NADI DA BI JEDNOG DANA MOGLI BITI IZBRISANI.

Ako bi se danas moglo postaviti jedno pitanje Sinodi, tada bi to bilo: Zašto neki u Crkvi nastoje pristati na seksualnu revoluciju, kada su posljedice toga već katastrofalne, još od 1968.? Kao da se želi u Crkvu uvesti seksualna revolucija, nakon punih pedeset i pet godina, otkako vlada Zapadnom hemisferom? I komu to treba kad se vidi pustoš koji ostavlja u dušama i srcima u cijelom narodu, u demografskom kolapsu?

Učenici su Isusovi od najranijih dana bili upozoreni da će pravila koja će vladati u Isusovu kraljevstvu i novom kulturnom ozračju biti veoma stroga. Sam je Gospodin rekao u pogledu ženidbe i čistoće kad su učenici zaključili kako je to „tvrd govor“, kako je bolje ne ženiti se. Isusov odgovor: „Tko može shvatiti, neka shvati“ (Mt 19,12). Isusova su ograničenja i zahtjevi teški, ali je spremao nešto novo za cijeli svijet.

I danas, dvije tisuće godina kasnije, ne samo mnogi katolici i drugi kršćani izražavaju istu staru pritužbu, kako je to tvrd govor iz Isusovih usta. Neki sada inzistiraju na tome da ta „tvrda“ učenja moraju ipso facto biti i „kriva“ učenja na temelju suvremenih znanstvenih spoznaja. Problem za seksualne buntovnike u ovom trenutku je taj što se više ne možemo pretvarati da je ovo 1968. Previše se dokaza nakupilo o tome što se dogodilo diljem planeta nakon što je toliko Eva progutalo pilulu. A ti dokazi upućuju na moralne rizike koje ignoriraju današnji potencijalni prevratnici u Crkvi.

Pritisak za kapitulacijom pred seksualnom revolucijom dolazi iz dva smjera. Jedna je šira sekularna, svjetovna protukultura u kojoj sve više jača neopoganska struja suprotna kršćanstvu. Drugi, opasniji pritisak dolazi iz same Crkve. Gledajući kako nestaju njihova često slabo poučena, gotovo poganska stada, neki pastiri žale kako temeljna učenja o braku i seksu nisu „dobro prihvaćena u puku“ - kodni jezik za kampanju čiji je cilj omekšati crkvenu praksu ili zakonodavstvo, u nadi da bi jednog dana mogli biti izbrisani. Implicirana ideja je da istina dogme nije apsolutna, već relativna prema njezinoj popularnosti u vjerničkim klupama. Ako se učenja trebaju odbaciti zbog njihove nepopularnosti, gdje će to završiti? Što je popularno u našoj vjeri? Što povlađuje tjelesnom čovjeku?

ZAKRET U SVIJETU PREMA ISUSOVU UČENJU

Nema sumnje da bi mnogi katolici željeli odbaciti učenja koja su našim svjetovnim susjedima neugodna, uključujući zabranu kontracepcije. Ovo nas dovodi do druge vrste katastrofe koja je pogodila denominacije koje su slijedile duh svijeta. Ne samo da je ta promjena dovela do institucionalnog kolapsa iz slučaja u slučaj. Također je dovelo do mračnih posljedica. Ako je pola stoljeća legaliziranog pobačaja u svijetu išta pokazalo, jest činjenica da kontracepcija povećava broj pobačaja. Promijenjena Crkva imala je krvave ruke ako bi dopustila ono što je bilo praksa u Njemačkoj koju je zabranio sveti Ivan Pavao II.

Postrevolucionarna stvarnost danas nije da ljudi mrze katoličko

Mnoštvo dokaza ukazuje na nadnaravnu mudrost tisućljetnih pravila... I taj se dokaz, u dobroj vjeri, više ne može ignorirati. Na nama je slijediti Isusa i Mariju te veliko mnoštvo onih koje nitko nije mogao prebrojiti, iz svih jezika i puka i naroda, koji su slijedili Jaganjca u svijesti Isusove riječi iz Blaženstava da će „čisti srcem Boga gledati“ (Mt 5,8).

učenje o bračnom moralu. To je stara praksa – stara dvije tisuće godina. Ne, najsretnija i nedovoljno zamijećena stvarnost je da skeptična reakcija na seksualnu revoluciju raste unutar ali i izvan Crkve.

Do prve četvrtine dvadeset i prvog stoljeća, dok se gomilaju ogromne olupine seksualne revolucije, ono što mnoge zapadne obraćenike tjera u Crkvu nije otpor prema katoličkom učenju, nego željena vjernost učenju. Oni traže izlaz iz prizemne, prljave, poganske kulture, posebice njene degradirane seksualnosti. Isto tako, raste i nastavlja se današnja evangelizacija Afrike i Azije, ne unatoč strogim kršćanskim pravilima, već zato što ta učenja o svetosti života i braka blistaju protiv protukršćanskih i nekršćanskih alternativa te onih koji u crkvama i ispred crkava mašu duginim bojama. Mnogi se na Zapadu već obračunavaju sa seksualnom revolucijom. U sekularnim medijima ovih dana, pitanja koja su nekada bila nezamisliva, sada obiluju govorom o pilulama, suživotu i rastavi brakova te pornografiji koja je prerasla u pornokraciju.

Iz tog razloga, oni koji bi htjeli razvodniti katolički nauk nisu mogli izabrati gori trenutak za svoj slučaj. Nema nikakva smisla navijati za infiltraciju revolucije u Crkvu, a toliki izvana brane Isusove istine s novom snagom.

Kako je veličanstveno da je Crkva tako dugo nepokolebljivo održavala svoja trajna učenja, bez obzira koliko bila dosadna, teška i nepopularna. Kakva bi tragedija bila za svijet ako bi u ovome trenutku sami katolički vođe propustili duhu svijeta!

Mnoštvo dokaza ukazuje na nadnaravnu mudrost tisućljetnih pravila... I taj se dokaz, u dobroj vjeri, više ne može ignorirati. Na nama je slijediti Isusa i Mariju te veliko mnoštvo onih koje nitko nije mogao prebrojiti, iz svih jezika i puka i naroda, koji su slijedili Jaganjca u svijesti Isusove riječi iz Blaženstava da će „čisti srcem Boga gledati“ (Mt 5,8).

Mladi u Gospinoj školi

IZAZOVI DANAŠNJEG VREMENA

Bez sumnje, današnje društvo je napredno u mnogočemu, a posebno u tehnologiji i znanosti. Život je postao udobniji, a putevi do ostvarenja ciljeva mnogo lakši i raznovrsniji nego prije. Pođemo li od mobitela, automobila, medicine pa sve do istraživanja svemira, vidimo da je sve mnogo brže i efikasnije. Današnji mladi uglavnom su se rodili kad je mobitel postao neizostavni dio svakodnevnih prakse, a na tom uređaju bezbroj je mogućnosti, zanimljivih i blještavih ponuda.

Iako sve izgleda bajkovito i privlačno, Gospa nas uvjerava da smjer u kojem se krećemo nije dobar: „Ja sam s vama ovoliko dugo jer ste na krivom putu.“ (25. 1. 2009.) Mnogi ljudi nisu svjesni pogrešnog usmjerenja. Zato Gospa alarmantno poziva: „Došla sam k vama da vam pomognem i zato vas zovem da mijenjate život, jer ste pošli jednim putom, putom propasti.“ (25. 3. 1992.)

Što je to *krivi put, put propasti*, na kojem smo se zatekli, a kojeg možda nismo ni svjesni? Koliko današnji svijet, odnosno društvo u kojem živimo, utječe na današnjeg čovjeka da se zatekao na *krivome putu*? O kakvim je izazovima riječ? S kakvim se sve preprekama suočava mladi čovjek koji želi živjeti u vjeri i od vjere?

MODERNO

Danas se kao kriterij ispravnosti naglašava moderno. Ako je nešto moderno, istovremeno se smatra kao dobro i istinito. Moderno se predstavlja kao poželjno i napredno (*cool*), a život u vjeri kao zaostao. Budući da nitko ne želi da ga se proglašuje primitivnim i nemodernim, za mladog čovjeka je iskušenje napustiti put vjere kako ne bi izgubio dojam u očima svojih vršnjaka i prijatelja da je moderan.

Kako Isus razmišlja u sličnim prilikama?

Kad mu farizeji u namjeri da ga iskušaju postavljaju pitanje je li dopušteno otpustiti ženu, Isus traži odgovor u Svetom Pismu: „Zar niste čitali: Stvoritelj *od početka* muško i žensko stvorio ih... Što, dakle, Bog združi, čovjek neka ne rastavlja.“ A kad se oni pozivaju na Mojsija koji je dopustio dati otpusno pismo ženi i otpustiti je, Isus odgovara: „Zbog tvrdoće srca vašega dopusti vam Mojsije otpustiti žene, ali *od početka* ne bijaše tako.“ (Mt 19, 3-8)

Dakle, ono što je Mojsije učinio nije bilo *od početka*, nije kako je Bog zamislio da bude. Mojsijev čin bio je ljudski čin, ne Božji; doduše, za ono vrijeme „moderan“, ali ne od Boga nego po ljudskom dogovoru.

FRA MARINKO
ŠAKOTA

DANAS SE
KAO KRITERIJ
ISPRAVNOSTI
NAGLAŠAVA
MODERNO. AKO JE
NEŠTO MODERNO,
ISTOVREMENO
SE SMATRA KAO
DOBRO I ISTINITO.
MODERNO SE
PREDSTAVLJA
KAO POŽELJNO
I NAPREDNO
(COOL), A ŽIVOT
U VJERI KAO
ZAOSTAO. BUDUĆI
DA NITKO NE
ŽELI DA GA
SE PROGLASI
PRIMITIVNIM I
NEMODERNIM, ZA
MLADOG ČOVJEKA
JE ISKUŠENJE
NAPUSTITI PUT
VJERE KAKO NE BI
IZGUBIO DOJAM
U OČIMA SVOJIH
VRŠNJAKA I
PRIJATELJA DA JE
MODERAN.

Nas zanima: Ne samo je li nešto moderno i u trendu, po našim ljudskim dogovorima, nego je li *od početka*, je li to izvorna Božja zamisao. Nama je važno ne samo kako mi ljudi – prema našim interesima – gledamo na određenu situaciju nego kako Bog gleda.

Za nas kršćane nije kriterij moderno, ono što je u modi, trendu i popularno, jer znamo da je to promjenjivo. Danas nešto može biti moderno, u trendu i popularno, a već sutra nije. U 20. stoljeću bilo je moderno i popularno slijediti diktatore, a znamo dokle je to mnoge odvelo: postali su slijepci i zastranili podržavajući ili čineći zlo. Danas se kao moderna pojava nameće rodna ideologija koja iskrikljuje percepciju istine. Namjera je predstaviti mladim ljudima da nije moderno učiti u brak između muškarca i žene, stvoriti obitelj s više djece, da postoji više opcija na području seksualnosti i da su sve dopuštene.

Kad ga Petar odvraća od križa, Isus ga prekorava: „Sablazan si mi jer ti nije na pameti što je Božje, nego što je ljudsko!“ (Mt 16, 23)

Dakle, neka pojava može biti moderna, od svijeta, po *ljudskim* mjerilima prihvaćena, a ne mora uopće biti dobra već zla. Zato za nas nije jedini kriterij kako ljudi misle, već postavljamo još jedno pitanje: Što je *Božje*, kako Bog na to gleda?

ZANIMLJIVO

Jedno od iskušenja na putu vjere za mladog čovjeka može predstavljati zanimljivost. „Misa mi je dosadna“, znaju reći neki mladi. Isto se može čuti i za obiteljsku i pojedinačnu molitvu.

Jedan od uzroka takvu neraspoloženju prema molitvi je iskustvo mladih da sve mora biti zanimljivo kao što su zanimljivi mobitel, Internet, zabava... Ako nešto nije zanimljivo na taj način, odbacuje se i napušta. Budući da se na mobitelu nudi bezbroj zanimljivosti, mladom čovjeku može biti velika kušnja ne ići nedjeljom na misu koja nije „zanimljiva“, odnosno nije zanimljiva na način na koji se život predstavlja na društvenim mrežama i zabavama.

Nešto ne mora biti zanimljivo, a može biti dobro i ispravno. S druge strane, što je zanimljivo i moderno, ne mora biti automatski i dobro. Zmija je Adamu i Evi pokazivala prema stablu koje je izgledalo zanimljivo, „dobro za jelo, za oči zamamljivo, a za mudrost poželjno“ (Post 3, 6), no znamo da je to bila zamka. Zanimljivi su

Foto: Arhiv FCM

bili kruh i popularnost koje je sotona nudio Isusu koji je već četrdeset dana postio u pustinji, ali Isus nije nasjeo na to. Jako su zanimljivi droga, alkohol, cigarete, blud, pornografija, kocka... Kako su zanimljivi „brza hrana“ i neki gazirani sokovi, no pitanje je jesu li zdravi.

Možemo naslutiti u kojem će smjeru ići mladi čovjek koji se hrani pornografijom, kako će mu ona isprljati srce i iskriviti razmišljanje i osjećaje. Mora pripaziti kakvom hra-

nom se hrani, jer sadržaji koje prima gledanjem utječu na njegovo razmišljanje i gledanje. Kako je neophodno pomoći mu da shvati kako neki sadržaji mogu biti itekako zanimljivi, ali jako štetni!

Sjedio sam s jednim prijateljem na kavi. U jednom trenutku on pokaza prema starijoj ženi koja je prolazila pored nas: *Ona žena mi je bila profesorica engleskog. Nije mi htjela dati đvicu (prolaznu ocjenu) dok nisam naučio. Tada me je to ljutilo, ali kasnije sam joj bio zahvalan. Zašto? Jer me prisilila da naučim taj jezik i ja sada komuniciram na engleskom u poslu s drugim državama. Zahvaljujući toj profesorici koja mi nije bila nimalo zanimljiva ni simpatična!*

Zanimljivo i molitva

Kako bi privukli mlade da dolaze na misu, neki svećenici sve čine da misu učine zanimljivom. Ne mora taj trud biti pogrešan, ali je važno objasniti mladom čovjeku da postoje neke stvarnosti koje su životno važne, a nisu odnosno ne moraju biti (uvijek) zanimljive i zanimljive na način kako su zanimljivi mobitel, društvene mreže, zabave. Primjerice, zdrava hrana ne mora uvijek biti zanimljiva, ali je dobro hraniti se njome. Sveta misa je takva stvarnost. U njoj primamo hranu za dušu, Božju riječ i tijelo Isusa koji je Kruh života. Djetetu nije uvijek zanimljivo kad ga roditelji kupaju, ali roditelji to čine, jer je to nužno za dijete. Isповijed ne mora uvijek biti zanimljiva, ali je važna, jer nas u njoj Milosrdni Otac čisti i oslobađa.

„Zato molite dok vam molitva ne postane radost.“ (25. 11. 1999.) Gospa nas uči da molitva koja ne mora biti (uvijek) zanimljiva, s vremenom može postati radost. Takve stvarnosti kao što su sveta misa i čitanje Božje riječi ne mogu se razumjeti odjednom, na prvi pogled, niti ako se ostane na površini. Evo nekih od uvjeta koji mogu pomoći da duhovne stvarnosti postanu zanimljive:

- uzeti vremena,
- zavoljeti tišinu,
- imati otvoreno srce,
- vježbati pozornost,
- molitvu shvatiti kao vrijeme učenja, upoznavanja Boga: „Neka vaša radost bude samo u *otkrivanju* Boga u svakodnevnoj molitvi.“ (25. 7. 2000.)

BRZA RJEŠENJA

Današnji svijet obilježavaju brzina i buka. Svi smo pod „stresom“, u brzini. Jako smo napredovali u tehnici i znanosti, izumili smo automobile, zrakoplove, rakete, vlakove, računala i mobitele koji su sve brži.

No, to je samo jedna strana medalje, a drugu dočarava činjenica da smo postali robovi tih izuma i što ostajemo bez daha. Termin za terminom. Stalno negdje žurimo i jurimo. Stječemo dojam da uvijek negdje kasnimo i da ne uspijevamo obaviti sve ono što smo zamislili. Stresan način života onemogućuje nam zastavljanje i smirivanje. U vodi koja je neprestano uzburkana ne uspijevamo vidjeti svoje lice, a zbog uzburkanosti u vlastitu srcu ne možemo upoznati Božje lice.

Kad Crkva kaže da je Božja zamisao da muž i žena grade vezu prema braku i da bi bilo dobro da se odreknu seksualnog odnosa prije braka, strpljivo čekati, izdržati neko vrijeme kako bi stvorili uvjete za taj sveti čin, onda se Crkvu smatra nazadnom. No ako smo iskreni, uočiti ćemo da je dobro čekati, jer brak je jedino pravo ozračje gdje se seksualni čin može ostvariti u svojoj punini.

Osim brzine vlada sve veća buka. Reinhold Stecher je uočio: „Svijet smo pretvorili u diskoteku.“ Buka se može opaziti posvuda: od automobila u sve gušćem prometu, motora, sirena, strojeva, zrakoplova, bučne glazbe u diskotekama i svatovima... Neke osobe, doduše, odlaze u prirodu, trče, voze bicikl ili hodaju, ali stavljaju slušalice na uši kako bi se zaglušili glazbom, ili stalno gledaju u mobitel. Priviknuli su se na buku, pa se u njima javlja otpor prema tišini, razmišljanju i molitvi. Čak se može govoriti o bijegu u buku.

Današnje vrijeme obilježeno je brzim odgovorima. Već je mladi čovjek naučio da nema vremena za čekanje. Želi odmah dobiti ono što traži. Sve je ubrzano, od interneta pa dalje. Nema čekanja. Rješenja moraju doći odmah ili što prije.

Za mladog čovjeka koji želi ići putom vjere takvo ozračje nije prikladno. Čak mu je iskušenje napustiti put vjere, jer ona ne nudi rješenja na brzinu već zahtijeva trud, povjerenje u Boga, tišinu i šutnju, rad na sebi, promjenu sebe (obraćenje), odricanje (post), strpljivost sa sobom i s drugima, čekanje, traženje Gospodina s čežnjom, ustrajnost, prihvaćanje križa, praštanje.

Vjera često nije put nizbrdo ni nizvodno već nas vodi uzbrdo i protivno struji. Nije slična dugmetu koje bismo pritisnuli kako bi nas isti čas oslobodila problema već treneru koji od sportaša zahtijeva da vježba i izdrži teške trenutke kako bi ojačao, razvio se i bio sposoban prijeći preko prepreke.

KORIST

Naše društvo naglašava korisnost i iskoristivost stvari. Krilatica glasi: *Vrijeme je novac. Iskoristi vrijeme, svaki trenutak, za nešto korisno.* Ako nismo iskoristili vrijeme, zaradili, stekli neku korist, to vrijeme ne vrijedi, nema smisla, izgubljeno je.

Za ljude koji su pod utjecajem toga duha, molitva je gubljenje vremena, jer ne donosi korist. Bez sumnje, potrebno je tražiti i imati korist, inače ne bismo mogli živjeti. No svesti život samo na korist, zar to ne bi bilo pogubno? Zar čovjekova duša ne bi tada venula? Zar se prava radost ne bi tako ugasila i prava ljubav presahnula?

Što bi bilo da je Bog gledao samo na korist? Zar bi bilo tako čudesna svemira, tolikih galaksija i planeta, tolikih boja u prirodi, tako različitih stvorenja?

Foto: Anhr ICMN

Ne bi bilo prijateljstava kad bismo gledali samo na korist. Vrijeme provedeno s prijateljima nije „korisno“, od toga nemamo materijalnu korist, ali nam je jako dragocjeno. Isto tako, objedi i vrijeme provedeno s članovima obitelji. „U vrlo aktivnom životu iluzorno je vjerovati da volimo svoju ženu, muža, djecu, ako im nismo sposobni posvetiti trenutke kada smo sto posto s njima. Bez tog prostora besplatnosti, ljubav će se brzo ugasiti. Ljubav se širi i diše u besplatnosti. Treba znati gubiti vrijeme za drugoga. Taj gubitak bit će za nas veliki dobitak.“ (Jacques Philippe)

Molitva je vrijeme koje besplatno dajemo Bogu i sebi. Nije korisno, svjesno ga „gubimo“, ali je jako smisljeno i potrebno.

U crkvi nije na prvom mjestu činjenje, nije „korist“, već zahvaljivanje. Kad se u nama probudi zahvalnost, probudit će se i čuđenje. Samo tako otkrit ćemo ljepotu euharistije. Jer euharistija je „njliva“ u kojoj je skriveno blago, tj. Božja ljubav koja besplatno sebe daje za nas. To blago

ne može prepoznati netko čije oči traže samo korist.

USPJEH I KVALITETA ŽIVOTA

Uz korist usko je vezan uspjeh. Mladi čovjek u odgoju i odrastanju često iskusi vladavinu principa: *Ako imaš uspjeha, bit ćeš nagrađen. Ako imaš uspjeha, ljudi će te voljeti i cijeniti, bit ćeš netko!*

Uz uspjeh vezana je i kvaliteta življenja. Jako je naglašeno načelo: *Moraš biti zdrav i lijepo izgledati!* Sve drugo što ne odgovara tom načelu nije vrijedno pozornosti.

No je li tako? Temelji li se čovjekovo dostojanstvo na uspjehu i kvaliteti života? Ili na dostojanstvu koje mu je Bog podario? Zar čovjek nije vrijedan poštivanja i zar njegov život nema smisla i onda kada trpi zbog invalidnosti, bolesti, siromaštva ili neuspjeha po ljudskim mjerilima?

Mladi čovjek imat će poteškoća na putu vjere, ako princip uspjeha i kvalitete života prenese u razmišljanje o vjeri: Moram nešto učiniti, zaraditi da me Bog nagradi. Moj život vrijedi

samo ako sam zdrav i izgledam prema nekim standardima.

Stariji sin iz Lukine prispedobe o Milosrdnom ocu je razmišljao: *Ako se dobro ponašam i mnogo radim, bit ću nagrađen. Ako nisam dobar, bit ću kažnjen.* Zato je bio iznenađen kako je otac postupio prema mlađem sinu koji je napravio veliku pogriješku. Očekivao je da će ga otac kazniti, a on ga nagradio.

Mladi čovjek je često zbunjen i razočaran u Boga kad mu u životu ne ide kako je zamislio, a posebno kad na svojoj koži ili u svojih bližnjih iskusi bolest ili tragediju. Takav se pita: Kakav je to Bog koji mi nije uslišio molitvu?! Zašto ne kazni one koji čine zlo?! Zašto dopušta patnju nevinih...?!

Takvo razmišljanje ne vodi ga u dubine Božjeg bića već ga sprječava upoznati Božju ljubav koja je veća od naših grijeha.

Naša nebeska Majka nas uči: „Zato vas, dječice, sve pozivam, da ljubite ne ljudskom nego Božjom ljubavlju. Tako će vaš život biti ljepši i bez interesa. Shvatit ćete, da vam se Bog na najjednostavniji način daje iz ljubavi.“ (25. 9. 1997.)

INDIVIDUALIZAM

Velika prepreka na putu vjere mladog čovjeka je individualizam usko povezan sa sebičnošću koji se sve više širi. Princip individualizma je: *Ja sam sebi dovoljan. Drugi mi ne trebaju. Što me briga za druge! Drugi me ne zanimaju. Imam svoj život i želim živjeti svoj život.*

Cilj i plod individualizma je uživanje. Krilatica glasi: *Uživaj u ovom životu! Traži samo ono što ti je ugodno i što možeš postići bez muke, a izbjegavaj žrtvu i sve ono što ti je neugodno!*

Individualizam koji želi samo vlastito uživanje čini čovjeka sebičnim i ravnodušnim na patnje drugih ljudi.

Došao sam u starački dom. Baka mi kaže: Meni su oduzeli dužnost i pravo! Kažem: Bako, kako to misliš? Baka će na to: Dok sam bila majka, morala sam raditi pa se nisam mogla toliko posvetiti djeci. A sada kad bih mogla dati unučadi, poučiti ih iz svoga životnog iskustva, oduzeti su mi dužnost i pravo da to činim.

A Gospa nas uči: „Danas vas pozivam da molite. Draga djeco, zaboravljate da ste svi važni. Napose su stari važni u obitelji.“ (24. 4. 1986.)

Mi ljudi nismo samo individualci već društvena bića. Rođeni smo u

obitelji. Imamo roditelje, braću, sestre, djedove, bake, rođake, prijatelje... Ovisni smo o drugima: O liječniku, medicinskoj sestri, pekaru, mesaru, vozaču autobusa, tramvaja, vlaka, učiteljici, profesoru, čistačima ulica... Mnogi su nam pomagali i dobro činili. Kako ih zaboraviti? Zar to ne bi bila nepravda?

Individualizam se uvlači i u razmišljanje vjernika. Može se čuti: Isus da – Crkva ne. Takvo razmišljanje međutim nema veze s Isusom. Drugi (Crkva) me ne zanimaju – to je stav potpuno protivan Isusovu. Jer Isus nas uči da se trebamo zanimati za druge, da trebamo prihvaćati, poštivati druge i praštati drugima.

Osim toga, drugi su mi potrebni i ja sam potreban drugima. Prema biblijskom učenju muž i žena su *pomoć* jedno drugom. Sjetimo se kako često pogriješimo u svojim razmišljanjima i stavovima. Kako bismo se ispravljali bez drugih?

Neki žele da Crkva potvrđuje njihove životne stavove, no uloga Crkve nije ta već da pomaže pronaći prave putove. Zamislimo da se liječnici žele svidjeti pacijentima pa im povlađuju, ne otkrivaju uzroke bolesti, ne daju pravu dijagnozu i terapiju. Ili policija i sudstvo da nisu na strani istine... Dakle, Crkva koja pokazuje na pravi i ispravljiva krivi smjer želi dobro čovjeku, a upitno je želi li mu dobro društvo koje mu povlađuje i sve dopušta.

Nespojivo je s kršćanskim pozivom slijediti individualizam. Mi smo dio Crkve, velike obitelji vjernika, koji slijede Isusa. Isus je htio, i to traži od mladog čovjeka, da kao udovi Njegova tijela (Crkve) nastavimo Njegov put: da budemo svjetlo i sol ovom svijetu, da ozdravljamo i oslobađamo ljude.

SLOBODA

Sloboda – raditi što hoću?

Možda je najveći izazov i iskušenje za mladog čovjeka koji bi htio ići putem vjere današnje poimanje slobode. Naime, danas je prošireno mišljenje da sloboda znači imati pravo raditi što hoću. Neki govore: *Imam pravo na svoje tijelo. Imam pravo na abortus.* No, je li to sloboda?

Pričao sam s jednom ženom koja tvrdi da je sloboda raditi što hoće. Pitam je li ona svojoj djeci govorila: *Djeco, radite što hoćete! Prelazite cestu kako hoćete! Ne morate gledati lijevo-desno, nego pretrčite cestu!* Odgovorila mi je: *Nisam.* Nastavio sam: *Kako onda možeš reći da je sloboda raditi što hoću? Znaš li kamo nas vodi takvo poimanje slobode? U kaos, u anarhiju! Ako mogu raditi što hoću, onda mogu razbijati po gradu, ubijati, započeti rat s drugom državom – baš što hoću! Ali ne samo ja nego i ti i drugi... Što će biti s ovim svijetom, ako imamo pravo raditi što hoćemo?*

Čitam u novinama u jednoj zapadnoeuropskoj zemlji kako su roditelji ubili svoje hendikepirano dijete, jer nisu mogli gledati kako se dijete pati. Iz želje da mu pomognu, skratili su mu muke. Novinari su pitali profesore etike za mišljenje. Jedan je odgovorio da se mi moramo unijeti u nutarnje stanje roditelja koji su željeli djetetu dobro. Ubili su ga, jer su mu željeli dobro.

Zanimljivo, u zemljama u kojima su ljudi naučili da sloboda nikako ne znači raditi što hoću (u prometu, u školi, u poduzeću, pravila u stanu...), a to su zapadnoeuropske zemlje (Njemačka, Austrija, Švicarska, Francuska, Belgija, Nizozemska...), upravo u tim zemljama najviše se trude uvesti u društvo i Crkvu novo poimanje slobode: da

se smije raditi što se hoće i živjeti kako se hoće!

Pričam s jednim teologom u jednoj zapadnoeuropskoj zemlji koji smatra da homoseksualci imaju pravo na svoj životni stil i da ih mi u Crkvi ne smijemo odbaciti. Odgovorio sam da se djelomično slažem s njim. U svakom čovjeku trebamo vidjeti najprije čovjeka, Božje stvorenje i nipošto ga odbaciti! No to nas ne sprječava da razlikujemo pitajući se što Bog želi, što je Božja volja, a što nije. Homoseksualnost postoji, ali je pitanje je li to Božja volja? Što bi Isus rekao? Bi li rekao da je to *od početka*, da je Bog tako zamislio čovjeka, da tako živi?

Teolog mi odgovara da se ti ljudi vole i da imaju pravo na to. Istina, ali što je ljubav? Znači li ljubav sve dopustiti, drugima i sebi? Roditelji vole svoju djecu, ali ne će im sve dopustiti. Baš zato što ih vole, ne će im sve dopustiti. Ako sam nekom čovjeku prijatelj, jesam li mu prijatelj, ako mu sve odobravam? Ako vidim da netko ide u pogriješnom smjeru, hoću li mu reći da nastavi ili ću ga ispraviti? Ako je upao u ovisnost o drogi, alkoholu, kocki, hoću li mu aplaudirati ili ću ga kao pravi prijatelj upozoriti da mu smjer nije dobar?

Isto tako, ako volim sebe, hoću li sebi sve dopustiti? Prekomjerni alkohol, drogu, pušenje, seks sa svakim i na svaki način? Što je lakše: S osobom s kojom nisi u braku imati seksualni odnos ili ne imati? Naravno, lakše je imati. Puno je teže oduprijeti se i odreći se.

Kad Crkva kaže da je Božja zamisao da muž i žena grade vezu prema braku i da bi bilo dobro da se odreknu seksualnog odnosa prije braka, strpljivo čekati, izdržati neko vrijeme kako bi stvorili uvjete za taj sveti čin, onda se Crkvu smatra nazadnom. No ako smo iskreni, uočiti ćemo da je dobro čekati, jer brak je jedino pravo ozračje gdje se seksualni čin može ostvariti u svojoj punini.

Zamislimo da vrijedi pravilo: Sebi mogu sve dopustiti. Što bi bilo kad bih dopustio da osjećaji mržnje i osvete rade u meni što hoće? Kamo bi me i kamo bi nas to odvelo? Ili da imam seks sa svakim i svačim?

Teolog nastavlja: „Ali Isus nikoga nije odbacio!“ Istina, Isus nikada nije odbacio čovjeka – ni jednoga! No Isus nikada nije potvrdio nečiji način života ako je taj način života bio u suprotnosti s Božjom voljom već ga je pozvao na obraćenje, na promjenu. Kad su k njemu doveli ženu koju su uhvatili u preljubu, Isus ne osuđuje ženu, ali je poziva: „Idi i odsada više nemoj griješiti.“ (Iv 8, 11)

IVICA ŠARAC

ČIM SU U KONTEKSTU MEĐUGORSKIH ZBIVANJA 17. KOLOVOZA 1981. GODINE otvoreno izrečene opasne političke prijetnje, popraćene žestokom medijskom harangom protiv mostarsko-duvanjskoga biskupa Pavla Žanića i hercegovačkih franjevaca fra Jozovka i fra Ferde Vlašića zbog njihovog tobožnjeg ekstremizma, kleronacionalizma i povezanosti s ustaškom emigracijom, u zatvoru su vrlo brzo završila dvojica od trojice poimenično prozvanih: fra Jozo i fra Ferdo. Biskup Žanić je pak poslao protestno pismo tadašnjemu predsjedniku predsjedništva Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije „zbog neodgovorne klevete i napadaja“, kojega je prosljedio i svim vodećim institucijama na

Foto: Arhiv ICMIM

Jedan mostarski razgovor

državnoj i republičkoj razini, a sa sadržajem pisma upoznao je i vrh Katoličke Crkve. Nakon toga se javna hajka i politički pritisci na biskupa nisu više ponavljali, barem ne onako intenzivno kao u kolovozu. Štoviše, on je, unatoč zategnutim odnosima između jugoslavenske komunističke države i Katoličke Crkve i dalje mogao komunicirati s predstavnicima vlasti, rješavajući neka konkretna, za biskupiju, važna pitanja. O tomu svjedoči jedan zabilježeni susret s predstavnicima lokalnih komunističkih vlasti u Mostaru.

Biskup Žanić se na vlastiti zahtjev susreo 22. listopada 1981. s Dževadom Derviškadićem, onodobnim predsjednikom Skupštine opštine Mostar, a razgovoru je prisustvovao i Zulfikar Džankić, predsjednik Komisije za odnose sa vjerskim zajednicama Skupštine opštine Mostar. O tom susretu postoji i službena zabilješka (koju potpisuje Zulfikar Džankić), gdje se na nepunih osam stranica može dobiti uvid u teme službenoga dijela razgovora, ali i u pojedine dijaloge koji su se izravno odnosili na međugorske događaje.

Na početku se pojašnjava da je do susreta došlo jer je biskup zatražio prijam zbog sljedećih pitanja: zbog potrebnih popravki lošega pristupnog puta „do ulaza u biskupiju“; zbog planiranog otkupa jednoga dijela nacionaliziranih biskupijskih

prostora („dio prostorija koje su ranije nacionalizovane“, koje bi „koristili za biblioteku, arhivu, kancelarije i redakciju lista 'Crkva na kamenu', a u podrumskom dijelu prostora izgradili bi kotlovnice“); zbog ponovnog pokretanja pitanja

Foto: Arhiv ICMIM

izgradnje svećeničkog doma za umirovljene svećenike, jer je, kako stoji u zabilješci, biskupski ordinarijat već ranije podnio zahtjeve za izdavanje urbanističke suglasnosti i građevinske dozvole za izgradnju doma, ali i crkve na području Cima. U tekstu službene zabilješke se dalje navodi kako je biskup upoznao sugovornike da postoje „perspektivne potrebe za izgradnju vjerskih objekata“ na području mostarske općine, zamolivši da se o tomu vodi računa pri izradi i usvajanju urbanističkog plana, na što mu je odgovoreno, kako piše u zabilješci, da se biskupija „uključi u javnu raspravu kada budu ti planovi razmatrani.“ Ovdje nas, međutim, sada više zanimaju druge teme oko kojih se poveo dijalog. Nakon službenoga

da se službena Katolička Crkva u Hercegovini distancira „od tih pojava koje izlaze iz okvira vjerskog“. Biskup je na to odgovorio da mu je teško ograditi se jer su ga i državni tisak i „neki nadležni organi“ napali kao kleronacionalistu, ustašu, kontrarevolucionara i sl., a on nije „ni kleronacionalista, ni ustaša, niti bilo kakav antidržavni element“, dodajući da se osobno „ni sada niti ranije nije bavio politikom, da je za vrijeme rata bilo u župi svećenika koji su bili za NDH, za Talijane a da on nije bio takav“ te da je „svećenicima bolje biti van politike.“ Na sugovornikovu primjedbu kako se neki svećenici u njegovoj biskupiji ponašaju „suprotno od toga“, biskup je navodno odgovorio ovim riječima: „Teško je osuđivati ono što

Biskup Žanić se na vlastiti zahtjev susreo 22. listopada 1981. s Dževadom Derviškadićem, onodobnim predsjednikom Skupštine opštine Mostar, a razgovoru je prisustvovao i Zulfikar Džankić, predsjednik Komisije za odnose sa vjerskim zajednicama Skupštine opštine Mostar. O tom susretu postoji i službena zabilješka (koju potpisuje Zulfikar Džankić), gdje se na nepunih osam stranica može dobiti uvid u teme službenoga dijela razgovora, ali i u pojedine dijaloge koji su se izravno odnosili na međugorske događaje.

dijela susreta, Derviškadić je zamolio biskupa da nastave razgovor „u interesu bolje saradnje“, osvrnuvši se na neke svećenike pod biskupovom jurisdikcijom, koji, kako je istakao Derviškadić, „udaraju na tekovine naše revolucije i našeg samoupravnog socijalističkog društva.“ To se odnosilo na pastoralno djelovanje franjevaca u svezi Međugorja. Prema autoru zabilješke, biskup je pokušao odgovornost za zategnutost odnosa između Crkve i države, a u svezi međugorskih događaja, „prebaciti“ na državni tisak, što Derviškadić nije prihvatio kao argument, nabrojivši nekakve protudržavne parole koje su se navodno pojavile u Bijakovcima, predloživši zatim da bi bilo „jako korisno i u obostranom interesu“

nije dokazano. Ono što istraga i sud dokažu, neka za to svak i odgovara, neka ide u zatvor, pa i ja, ako se dokaže moja krivnja.“ U nastavku razgovora biskup je iznio i neke otežavajuće okolnosti s kojima se svećenici suočavaju u svom pastoralnom djelovanju te prigorovio što se vjernici tretiraju drukčije u društvu te kako ima pojava na radnim mjestima da ih se naziva ustašama, pa da je u takvim okolnostima teško utjecati na svećenike, a uza sve to, on se kao biskup, pribojavao i sljedećega scenarija: „Moglo bi se desiti da me optuže da radim protiv interesa crkve, da branim komuniste a napadam ustaše.“ Na to mu je Derviškadić u ime vlasti odgovorio „da mi od crkve i svećenika, pa ni od biskupa ne tra-

žimo da budu instrument države, ali tražimo korektan odnos, pridržavanja i poštovanje Ustava i Zakona, da se ne poistovjećuje vjera i nacija.“ A onda je na red došla tema Gospinih ukazanja. Biskup Žanić je tijekom razgovora spomenuo da je u Međugorje išao tri puta, jednom neslužbeno, a jedan odlazak (na krizmu u srpnju) bio je planiran prije početka međugorskih događaja, dok je o samom fenomenu ukoliko iznio stav da je teško o tomu donijeti sud u kratkom vremenu i da osobno o tomu ne može dati svoj sud; da to mogu biti i dječje halucinacije, ali je, kako stoji u izvorniku, „posebno naglasio i kategorično tvrdio da djeca nisu nagovorena, pripremljena“, jer bi inače policija to začas utvrdila. Još je napomenuo kako je u Međugorju vršen pretres bez naloga, da su časne sestre na nedostojan i ponižavajući način tretirane pri pretresu, što je Derviškadić odbacio kao insinucije „strane štampe“ na račun „organa bezbjednosti.“ Na susretu je bilo i riječi o unutarcrkvenim odnosima, odnosno kako stoji u izvorniku, o „sukobu s franjevcima“, na što je navodno Derviškadić rekao da je to „njihova interna stvar i upozorio da se na tim pitanjima ne smije

Foto: Arhiv ICMIM

vršiti politiziranje građana, naroda.“ U zabilješci se navodi da je biskup Žanić više puta ponovio da „ovakvo stanje zategnutosti“ ne odgovara ni Crkvi, ni njemu osobno. Na kraju razgovora, koji je trajao oko dva i pol sata, biskup Žanić se sa svojim pratiteljem zahvalio i izrazio želju za „češćim kontaktom“.

Kao sudionik razgovora i autor zabilješke, Zulfikar Džankić je na kraju napisao da je „opšti utisak“ kako biskup „nije bio arogantan kao u ranijim susretima“, da je i dalje „ozlojeđen napisima u štampi i drugim sredstvima informisanja, zbog 'etiketiranja', ali da „ostaje uporan u svojim gledanjima“ na pitanja o kojima su već razgovarali i u Komisiji Izvršnog vijeća (za odnose s vjerskim zajednicama). No, u nekim „svojim gledanjima“ biskup Žanić ipak nije ostao dugo „uporan“: primjerice „u svojim gledanjima“ na djecu-vidioce. Upravo će on koji je do tada u više navrata kategorički ponavljao da djeca ne lažu i da ih nitko nije podgovorio vrlo brzo zaboraviti vlastitu argumentaciju (da bi u protivnom policija to začas razotkrila) i uskoro početi za međugorske događaje kategorički tvrditi suprotno – da je sve laž!

Foto: Arhiv ICMM

Djeca se Božja zovemo i jesmo

PAULA TOMIĆ

Gospine poruke su uvijek poruke za sadašnji trenutak. Tako ona u svojoj zadnjoj poruci ističe kako je MIR blago za kojim žudi svako srce (usp. „...molite, postite i žrtve prikazujte za mir. Blago za kojim žudi svako srce.“)

O miru se može puno toga reći. Trenutno mi na um dolazi jedan od mnogih aspekata mira koji proizlazi iz svjesnosti o tome tko smo i što smo zapravo. Onaj mir koji dolazi iz spoznaje vlastitog identiteta i njegove uzvišenosti. A to je da smo mi najprije djeca Božja: (usp. „Gledajte koliko nam je ljubav darovao Otac: Djeca se Božja zovemo, i jesmo. A zato nas svijet ne poznaje

što ne poznaje njega. Ljubljeni, sad smo djeca Božja i još se ne očitova što ćemo biti. Znamo: kad se očituje, bit ćemo njemu slični jer vidjet ćemo ga kao što jest.“ 1 Iv 3. 1-3.) Koliko je puta istu ovu tvrdnju sv. Ivana evanđeliste ponovila i sama Gospa, nazivajući nas svojom i Božjom djecom. A dijete je slika roditelja. Nasljednik njegova imanja, moći, autoriteta. Zamislite samo koliko čast i dostojanstvo imamo kao djeca Božja! Koju ljepotu, koji sklad! Koliko kapaciteta i mogućnosti? Koliki bismo mir trebali živjeti iz saznanja da nas sam Bog štiti, kao što svaki dobri otac štiti svoje dijete! Da nas sam Bog vodi, otvara nam putove, pomaže u svemu. Pa Bog nam je tata!

SOTONA ŽELI UNIŠTITI ŽIVOTE

Onaj koji se ruga svakom očinstvu, koji mrzi Stvoritelja i njegova stvaranja, koji želi uništiti živote (usp. „Vjetrovi zla, mržnje i nemira viju zemljom da unište živote.“ Gospina poruka 25. 10. 2023.) najviše od svega želi da mi zaboravimo ovu istinu, da je se odrekemo i da na kraju ovaj identitet djeteta Božjeg ukaljamo u blatu najnižih strasti i poriva. Nismo svjesni kako na taj način ponižavamo i izrugujemo ne samo sebe, nego samog našeg nebeskog Oca i Majku. Baš kao što svako dijete svojim ružnim ponašanjem sramoti najprije sebe, a onda i svoje roditelje.

Ovo Sotonino ponižavanje i izrugivanje Boga preko njegove djece po-

I Isus nas poziva na akciju, na djelovanje. U svojoj prisposobi o tome što je Kraljevstvo nebesko on ne kaže da je kraljevstvo Božje kao kvasac, nego da je ono kao kad žena uzme malo kvasca, pa umijesi tijesto i ono uskvasa. I ne kaže, kraljevstvo nebesko je kao zrno gorušice, nego ono je kao kad neki čovjek zasadi zrno gorušice, te ono izraste u veliko drvo.

staje sve raširenije. Tako je šokantno ono što se događa ovih zadnjih godina oko pitanja identiteta i identifikacije čovjeka. Kako su nekad, ono što je danas proglašeno normalno i obavezno poštivanja i tolerancije, u liječničkim dijagnozama bila bolesna stanja krize identiteta, bijega od stvarnosti, negiranja problema i odgovornosti... Koliko je to duboki problem probat ću vam ilustrirati s dva konkretna primjera:

Prvi je priča jedne moje prijateljice koja živi u Kanadi, a koja ima dijete koje ide u osnovnu školu. U razredu s njezinom kćeri ide i jedna djevojčica koja za sebe kaže da se identificira kao mačka. I sva djeca u razredu su dobila naputak to poštivati i šutjeti kad ta djevojčica počne pupzati i jesti s poda i mijaukati.

Božje obdareno razumom i voljom, spušta ovako na razinu životinje koja djeluje samo prema svojim potrebama i instinktima.

POSTATI ONO ŠTO SMO STVORENI BITI

Na žalost vidimo kako je ovih iskričljavanja čovjekovog identiteta sve više i više, pa se tako nove generacije već pitaju nešto što bi trebalo biti toliko očito: Tko je muškarac ili tko je žena?

Autor knjige 'Što je žena' Matt Walsh (novo izdanje izdavačke kuće Salesiana) kaže: „Gotovo godinu dana postavljao sam isto pitanje svima koje sam sretao, od liječnika do terapeuta, od političara do profesora, od San Francisca do Kenije. Pitanje „Što je žena?“ svakako se odnosilo na spol, rod, biologiju, društvene

uloge i slično. Na dubljoj razini, to je bilo pitanje identiteta... Možda sreća ne dolazi od toga da svijet natjeramo potvrditi „tko smo“, već od toga da postanemo ono što smo stvoreni biti.“

Dakle i pisac ove knjige je shvatio kako je naš pravi identitet u samom sjemenu našeg stvaranja, o kojem lijepo piše Sveto Pismo: „Muško i žensko stvori ih!“ (Post 1, 27) i da je čovjekova služba iznad bivstvovanja životinja, jer ima zadatak brinuti se o svemu stvorenome. I upravo onda kada čovjek shvati i prihvati sebe kao stvorene, a Boga, svoga Stvoritelja stavi na prvo mjesto u svom životu, uspostavlja se prirodni red. Iz ljubavi Stvoritelja prema svom djetetu onda se sve uloge pravilno

dijele u ljubavi i služenju. Onda muškarac može biti muževno muško, a žena ženstveno žensko, onda se jedno o drugom brinu i žele se međusobno usrećiti, a zajedno se skrbe o svemu stvorenome. Tako jedino dolazi mir i red u srca i na zemlju i tako se živi jedinstvo između Boga i ljudi: kad postanemo ono što smo stvoreni biti! (usp. „Zato me Svevišnji vama posla da vas vodim prema putu mira i jedinstva s Bogom i ljudima.“ Gospina poruka 25. 10. 2023.)

BOJMO SE DUHOVNE KORUPCIJE I KUKAVIČLUKA

Puno nam lažnih istina serviraju na svim razinama. Tako smo rastržani neprestano bombardiranim informacijama da niti ne shvaćamo ovu istinu koju je davno izjavio G. K. Chesterton: „Idolatrija nije samo uzdizanje lažnih bogova nego je također i uzdizanje lažnih vragova; sve se čini kako bi se čovjek bojao rata ili bolesti ili ekonomskih zakonitosti, a ustvari bi se trebao boriti duhovne korupcije i kukavičluka.“ Koliko smo duhovno korumpirani i koliko smo kukavice u javnom svjedočenju i življenju svoje vjere? Koliko se borimo za Kraljevstvo Nebesko kao Gospine ispružene ruke? („Vi ste, dječice, moje ispružene ruke...“ Gospina poruka 25. 10. 2023.)

I Isus nas poziva na akciju, na djelovanje. U svojoj prisposobi o tome što je Kraljevstvo nebesko on ne kaže da je kraljevstvo Božje kao kvasac, nego da je ono kao kad žena uzme malo kvasca, pa umijesi tijesto i ono uskvasa. I ne kaže, kraljevstvo nebesko je kao zrno gorušice, nego ono je kao kad neki čovjek zasadi zrno gorušice, te ono izraste u veliko drvo.

Dakle, Kraljevstvo nebesko nije nešto statično, neko stanje, nego je ono djelovanje ili plod nekog djelovanja, hod i čin u vjeri, da će naše malo dobro djelo, neki mali pozitivan čin, ako je učinjen srcem, na kraju uroditi obilatim plodom milosti i blagoslova. Pozvani smo biti ovi vojnici ljubavi. Djeca ljubavi. Jer naš Otac je Ljubav. Nažalost, kako ljudi sve manje poznaju ljubav, sve manje poznaju i Boga, a onda sve manje poznaju i nas i postaju nam neprijatelji. Za ovaj rat protiv Ljubavi Gospa daje jedino učinkovito oružje: „...molite, postite i žrtve prikazujte za mir.“ Gospina poruka 25. 10. 2023.)

Odazovimo se njezinom pozivu. Dokažimo životom da poznajemo i priznajemo svoj identitet djeteta Božjeg. Budimo djeca ljubavi i pravi mirotvorci. Jer On - on je mir! (Mih 5, 4a)

...KADA ČOVJEK SHVATI I PRIHVATI SEBE KAO STVORENJE, A BOGA, SVOGA STVORITELJA STAVI NA PRVO MJESTO U SVOM ŽIVOTU, USPOSTAVLJA SE PRIRODNI RED. IZ LJUBAVI STVORITELJA PREMA SVOM DJETETU ONDA SE SVE ULOGE PRAVILNO DIJELE U LJUBAVI I SLUŽENJU. ONDA MUŠKARAC MOŽE BITI MUŽEVNO MUŠKO, A ŽENA ŽENSTVENO ŽENSKO, ONDA SE JEDNO O DRUGOM BRINU I ŽELE SE MEĐUSOBNO USREĆITI, A ZAJEDNO SE SKRBE O SVEMU STVORENOME.

Foto: Arhiv JCM

MIR JE BLAGO ZA KOJIM ČEZNE SVAKO SRCE

KREŠIMIR
MILETIĆ

Bez obzira radi li se o posljedicama novog globalnog i geostrateškog preslagivanja velikih sila ili tek o kontinuitetu ratova u kojima sudjeluje ili kojima svjedoči svaka nova generacija inficirana posljedicama istočnog grijeha, svijet se nalazi u stanju trajne potrebe za mirom. Čini se kako je upravo taj mir najkrhkije postignuće koje uslijedi tek nakon iznimno teških i mučnih perioda ljudskih stradanja, ali je njegov vijek trajanja izgleda ograničen količinom vremena koja je potrebna da se grijeh ponovno nagomila i dovede do nove krize. Mir je s druge strane i najpotcjenjenije stanje, koje se uzima zdravo za gotovo kad je na tu oko nas, pa i ne osjećamo neku

veliku potrebu zahvaljivati Gospodinu na daru mira kojeg živimo, ali ga se žarko priziva kad ga zamijeni stanje ratne neizvjesnosti i kad se zatrese temelji na kojima počiva naša sigurnost. Kršćaninu je mir jedan od posebnih cjeloživotnih zadataka. Isus posebno naglašava mir u blaženstvima: "Blago mirotvorcima, oni će se sinovima Božjim zvati" (Mt 5,9). Sveti Augustin piše kako nemirno je srce naše dok se ne smiri u Gospodinu. Pascal s druge strane nadodaje kako svi problemi čovječanstva počinju od toga da čovjek ne može sjediti tiho sam u sobi. Mir, onaj istinski mir, čini se kao teško dohvatljivo stanje za kojim zaista čezne svako ljudsko srce. Što je to što nas drži zarobljene u stanju nemira? Odgovor

je zapravo jednostavan. To je grijeh. A posljedica prvog grijeha, istočnog grijeha je ta da je razoren sklad koji je, zahvaljujući izvornoj svetosti, vladao u adamu i Evi; slomljeno je gospodstvo duhovnih moći duše nad tijelom, povezanost muškarca i žene podvrgnuta je napetostima, odnosi će im biti u znaku požude i gospodarenja. Sklad sa stvorenjem narušen je: vidljivo stvorenje postalo je čovjeku strano i neprijateljsko. Zbog čovjeka stvorenje je podvrgnuto robovanju ispraznosti. I na kraju, ostvarit će se posljedica izričito najavljen za slučaj neposluha: čovjek će se vratiti u prah iz kojeg je uzet. Smrt ulazi u povijest čovječanstva. Čovjek napastovan od đavla pustio je da mu u srcu zamre povjerenje prema Stvoritelju i, zlorabeći slobodu,

nije poslušao Božju zapovijed. U tom je bio prvi čovjekov grijeh. Svaki grijeh nakon toga bit će neposluh prema Bogu i manjak povjerenja u njegovu dobrotu. (KKC 397). Ključna je, dakle, obnova ovog prvotnog odnosa, pomirenje u sakramentu ispovjedi. Mir se na svjetskoj razini neće postići bez ovog prvotnog pomirenja, pomirenja čovjeka s Bogom, koliko god oko mira nastojali isključivo se oslanjajući na ljudske snage. Zato smo pozvani upotrijebiti oruđe i oružje koje nam je ostavljeno kao jedino učinkovito i ljekovito. A to je molitva, intenzivan i iskren sakramentalni život. Post i pokora. Vrata prema miru otvara moja osobna svetost. I u onoj mjeri koliko živim sveto, u mojem okruženju će zavladati mir. Nasuprot tome, postajem širitelj nemira ukoliko živim u grijehu i nered koji je sastavni dio mog života sijem u svojem okruženju. Tako se grijeh roditelja očituje u djeci, ne kao neka genetska nasljedna bolest, već kao posljedica njihovog odrastanja u okruženju nereda uzrokovana grijehom. S druge strane, djeca koja žive uz roditelje koji se bore i nastoje živjeti sveto, uče izgrađivati svoj odnos s Gospodinom u kojem prepoznaju uzrok svega dobroga u svome životu, izvor svih darova i blagoslova. Takva djeca imaju duboko ukorjenjeno povjerenje i bazičnu sigurnost koju ne će poljuljati različite životne krize.

Gospa nas u svojoj zadnjoj poruci poziva da budemo njezine ispružene ruke; da molimo, postimo i prikazujemo žrtve za mir.

Gospa nas u svojoj zadnjoj poruci poziva da budemo njezine ispružene ruke; da molimo, postimo i prikazujemo žrtve za mir. Nije nas pozvala da komentiramo događaje, već da se uključimo na najkonkretniji način. Molitva, post i žrtve su naš kršćanski odgovor na ratove. I na sve krize. Ako nam je već toliko puta ponovila kako se molitvom krunice mogu i ratovi zaustavljati, na nama je da počnemo moliti.

Nije nas pozvala da komentiramo događaje, već da se uključimo na najkonkretniji način. Molitva, post i žrtve su naš kršćanski odgovor na ratove. I na sve krize. Ako nam je već toliko puta ponovila kako se molitvom krunice mogu i ratovi zaustavljati, na nama je da počnemo moliti. Kršćanin stoga nikad ne treba dopustiti da ga događaji, koliko god djelovali strašni, obeshrabre. Naprotiv, to je poziv da budemo odgovorni i upotrijebimo snažne alate i oružja koja imamo na raspolaganju. A to je upravo molitva, post, žrtve.

Ako si ponekad znamo postaviti pitanje koliko je zapravo zrela naša vjera, ovo je vrlo jasan pokazatelj. Koliko si okrenut samo sebi, koliko se vrtiš oko nekih svojih stanja, želja ili problema, a koliko si s druge strane slobodan usmjeriti se prema dobrobiti drugih. A svijet oko nas gladan je Božje ljubavi. Svijet oko nas žedan je i gladan mira. Pa upravo kao što znamo reagirati na različite katastrofe i prikupiti humanitarnu pomoć, tako je potrebno razumjeti da trebamo početi pružati pomoć čovječanstvu našom molitvom, postom i žrtvom. To je ono najbolje što možemo ponuditi. I to je ono za što ćemo biti pitani na kraju: koliko smo sve ove darove i blagoslove koje smo primili i imali na raspolaganju – upotrijebili za pomoć onima koji su bili u potrebi.

MEĐUGORJE PORUKE KRALJICE MIRA

„Dragi čitatelji i Gospini prijatelji, preporučujemo vam ovu knjižicu. Ona ne sadrži ni novu objavu ni novo evanđelje. Njezino čitanje vodit će vas i upućivati na Isusa Krista, što je Gospina želja i smisao njezina dolaska k nama.“

Sva izdanja možete kupiti na web stranici www.medjugorje.store

Knjigu možete naći u Suvenirnici Informativnog centra MIR Medjugorje.

VI STE, DJEČICE, MOJE ISPRUŽENE RUKE

„Draga djeco! Vjetrovi zla, mržnje i nemira viju zemljom da unište živote. Zato me Svevišnji vama posla da vas vodim prema putu mira i jedinstva s Bogom i ljudima. Vi ste, dječice, moje ispružene ruke: molite, postite i žrtve prikazujte za mir. Blago za kojim žudi svako srce. Hvala vam što ste se odazvali mome pozivu.“, 25. listopada 2023.

VJETROVI ZLA, MRŽNJE I NEMIRA VIJU ZEMLJOM DA UNIŠTE ŽIVOTE

Gospa nam slikom vjetra slikovito predočava koliko je zlo u posljednje vrijeme jako. Kao što vjetar može opustošiti područja, tako i zlo danas ruši mir: U Ukrajini, Izraelu i Palestini, Tajvanu...

Postoje područja u svijetu na kojima se često događaju potresi. Na njima se mora graditi građevine s čvrstim temeljima. Kakvo je tlo na kojem današnji političari i mnoge organizacije grade mir? Istina, trude se oko mira, ali zar tlo na kojem grade nije krhko i nestabilno, jer grade samo ljudskim snagama?

Jesmo li sada svjesni zašto Gospa već toliko godina poziva na izgradnju mira na jednom drukčijem temelju? „Zato vas pozivam da svi sa mnom preko molitve gradite novi svijet mira.“ (25. 12. 1992.)

ZATO ME SVEVIŠNJI VAMA POSLA DA VAS VODIM PREMA PUTU MIRA I JEDINSTVA S BOGOM I LJUDIMA

Kad govori o miru, Gospa dodaje još jednu riječ – pravi. Iz toga zaključujemo da postoji i lažni mir. Jasno nam kaže gdje je izvor pravoga mira: „Bog je pravi mir.“ (25. 12. 1998.) „Samo je u Bogu pravi mir.“ (25. 1. 2000.)

Gospa nas stalno upozorava gdje počinju nemiri: „Nemir je zavladao u srcima i mržnja vlada svijetom.“ (25. 11. 2001.) U srcu sve počinje: I mir i nemir. Već četrdeset i dvije godine Gospa nas uči da je srce ključno. Kad u nj uđe mržnja, ona vlada i upravlja čovjekom. Plodovi mržnje su nam jasni: Nemiri koji mogu dovesti do pomisli na ubojstvo i rat.

S druge strane, kad je u srcu Bog, tu je mir. A sv. Ivan nas uči da je Bog u srcu kad je ljubav u srcu: „Bog je ljubav i tko ostaje u ljubavi, u Bogu ostaje, i Bog u njemu.“ (1 Iv 4, 16)

Bog šalje Majku da nam pomogne shvatiti tu istinu: Nema mira u obitelji i u svijetu, ako nema mira u srcu, a mir u srcu počinje kad ljubav zavlada srcem.

Gdje pronaći ljubav? Što je prava ljubav koja donosi mir?

Majka nas uči: Ljubav u srcu, koja donosi pravi mir, primamo u molitvi.

No na ovom mjestu javlja se važno pitanje: Ako je molitva put do mira, kako to da postoje ljudi koji mole, a mrže druge i vode ratove?

Gospa nam otkriva da je ključ te zagonetke u molitvi srcem. Samo u takvoj molitvi srce se otvara Božjoj ljubavi. Pravi mir je moguć jedino ako je Božja ljubav u srcu.

Pojasnimo razliku između pravog i lažnog mira. Lažni mir ne predstavlja se kao lažan nego kao pravi. Ovisnik uzima alkohol ili drogu da nađe mir. Kad to konzumira, pronalazi neku vrstu mira, ali to je lažni mir. Čovjek može imati negativne osjećaje prema nekome a imati mir. U srcu mogu biti ljubomora ili zavist pa čak i mržnja, a čovjek i dalje tvrdi da ima mir.

Ljudi koji su doveli Isusa pred sud te oni koji su ga osudili i razapeli bili su uvjereni da čine dobro, da su izvršili Zakon. Njihova savjest je bila mirna. Oni nisu mislili da čine zlo nego dobro. Zato Isus moli za njih: „Oče, oprostí im, ne znaju što čine!“ (Lk 23, 34) Oni ne znaju, slijepi su, a potpuno u miru, potpuno uvjereni da su ispravno postupili. Ni pomislili nisu da je njima potrebno obraćenje.

Samo u molitvi srcem čovjek je spreman na vlastito obraćenje, a bez obraćenja, bez promjene sebe, nema pravoga mira.

VI STE, DJEČICE, MOJE ISPRUŽENE RUKE: MOLITE, POSTITE I ŽRTVE PRIKAZUJTE ZA MIR

Gospa je ispružila svoje ruke, toliko čezne za mirom, ali ne može bez nas: Mi smo Njezine ruke u ovom svijetu! Zamislimo: Ti i ja smo Gospine ruke mira u svijetu! Čudesna uloga koju nam Majka povjerava! Koliku važnost Gospa pridaje upravo nama! Koju predivnu zadaću nama prepušta! Koje i kakvo jedinstveno poslanje za mir u svijetu! Zar smijemo to propustiti?!

Neočekivana je Gospina dinamika širenja mira u svijetu, jer ne polazi od promjene političkih i gospodarskih sustava, od moćnika i mase, nego od čovjeka kao pojedinca, njegova srca i njegove molitve. Temeljna poruka Međugorja glasi: Gospa želi mijenjati svijet i unijeti Božji mir u nemirni svijet molitvom, i to molitvom jednostavnih ljudi.

Evo nam prilike, odmah sada, početi moliti da se ostvare Gospini planovi mira u svijetu, početi postiti i žrtvovati se na neke načine koje izaberemo.

BLAGO ZA KOJIM ŽUDI SVAKO SRCE

Gospa nas podsjeća što je mir: Blago za kojim žudi svako ljudsko srce. Pitanje je samo prema čemu će žudnja našeg srca biti usmjerena. Augustin nam svjedoči svojim primjerom: „... jer za sebe si nas stvorio, Bože, i nemirno je srce naše dok se ne smiri u tebi.“

Mladi fratri iz Hercegovačke franjevačke provincije molili kronicu na Brdu ukazanja

Ovo je mjesto izvora i zato smo tu

Mladi fratri iz Hercegovačke franjevačke provincije, a koji su svoje doživotne zavjete izrekli prije deset godina, svake godine imaju svoje susrete, kako formativne, tako i molitvene. Tako su u utorak 17. listopada imali molitveni susret u kojemu su u jutarnjim satima molili Gospinu kronicu uz postaje radosnih otajstava na Brdu ukazanja, te došavši do Gospina kipa izmolili još i sedam Očenaša, Zdravo Marija, Slava Ocu i Zdravo Kraljice, a potom ostali u osobnoj molitvi još neko vrijeme. Moderator ovog molitvenog skupa je fra Josip Vlašić, voditelj Franjevačke kuće molitve u Masnoj Luci, a s njim je u molitvi bilo još dvadesetak mladih fratara. Nakon završetka molitve na Brdu ukazanja, fra Josip Vlašić nam je rekao više o ovom molitvenom susretu kojega fratri imaju najmanje dva puta kroz godinu.

„Mi fratri kada dođemo u samostan, imamo takozvanu početnu formaciju i ona traje do naših zavjeta, a do tada imamo svoje odgojitelje. I kada damo svoje zavjete ili ako smo svećenici kada se zaredimo za đakone i svećenike, tada više nemamo odgojitelja službeno, ali osjećamo potrebu da se trebamo trajno formirati, trajno se oblikovati u skladu s Evanđeljem, u skladu s onim što je sveti Franjo učio i nama pisao. Zato smo mi odlučili da ćemo imati susrete za mlađu braću. Mi smo ovdje

sada braća koja su dala svoje doživotne zavjete unatrag deset godina, a ja sam tu kao moderator trajne formacije. Imamo svoje susrete koji su formativni u smislu da imamo neke teme i o njima razgovaramo ili imamo predavače, a ovo danas je jedan molitveni susret gdje samo molimo i samo smo zajedno i tako zapravo dopuštamo da nas Bog kroz molitvu formira. Mi smo ovdje okupljeni iz cijele Hercegovine, na

susret nas je došlo dvadesetak, zajedno s našim provincijalom i s odgojiteljem postulanata, te tajnikom“, rekao je fra Josip Vlašić, dodavši da su na Brdo ukazanja došli mladi fratri iz svih župa u Hercegovini i iz svih samostana, te nastavio:

„Osim ove molitve na Podbrdu, sada se selimo u našu kuću, to jest u kapelicu gdje ćemo imati klanjanje pred Presvetim oltarskim sakramentom, te ćemo ovaj susret završiti s molitvom Časoslova, odnosno Srednjim časom, a kao uvijek naši susreti završe s bratskim agapeom, nešto ćemo pojesti zajedno i podijeliti radost zajedništva i za stolom. Naši idući susreti, što se tiče ove mlađe braće, će biti negdje tamo u veljači iduće godine, to će biti dvodnevni formativni susret, a nakon toga, vjerojatno u svibnju i vjerojatno opet u Međugorju ćemo imati ovako jednodnevni molitveni susret“, kazao je fra Josip Vlašić, a nekoliko riječi s nama je podijelio i fra Jozo Grbeš, provincijal Hercegovačke franjevačke provincije:

„Mlada braća franjevci do 10 godina svećanih zavjeta se okupljaju s vremena na vrijeme. Danas je to molitveni skup, odnosno molitveni susret po kamenu ovdje na Podbrdu u tišini i Zdravo Mariji. Svatko od nas treba tražiti snagu, na brdima je najviše snage, posebno ovdje. Zato smo svi ovdje i ne možemo ljudima dati ako mi nemamo, ne možemo dijeliti snagu ako u nama nije. Ovo je mjesto izvora i zato smo tu“, rekao je fra Jozo Grbeš.

Statistike za listopad 2023.

Broj podijeljenih sv. pričesti: 225 000
Broj svećenika koncelebrana: 5058 (163 dnevno)

Dani kruha i zahvalnosti za plodove zemlje proslavljeni u Međugorju

U mjesecu listopadu diljem svijeta obilježavaju se Dani kruha, odnosno Dani zahvalnosti za plodove zemlje koje nam dobri Bog daje. Tako su u petak, 20. listopada učenici i djelatnici Osnovne škole Bijakovići proslavili Dane kruha kod novih ispovjedaonica koje se nalaze pokraj župne crkve sv. Jakova u Međugorju. Susret je organiziran u jutarnjim satima od 10 do 12 sati, a baš u to vrijeme u crkvi sv. Jakova slave se svete mise na stranim jezicima, tako da su hodočasnici po završetku svetih misa radosna srca prilazili učeničkim stolovima koji su bili prepuni šipaka, čuftera, smokava, kruha, kolača, peciva, slastica... što su ih blage i vrijedne ruke njihovih majki, baki i staratelja pripravile proteklih dana. Ova manifestacija je i humanitarnog karaktera jer se sav prikupljeni novčani prihod prosljedio potrebitima u sklopu Misijске nedjelje koju je Crkva proslavila u nedjelju 22. listopada. Nekoliko riječi o manifestaciji s nama je podijelio fra Ivan Hrkać, župni vikar i vjeroučitelj u Osnovnoj školi Bijakovići.

„I ove godine smo se kao škola, zajedno sa učiteljima, učenicima i djelatnicima škole okupili kako bi obilježili Dane kruha. Ove godine smo odabrali ovaj prostor koji je baš uz crkvu, točnije kod ispovjedaonica, gdje mogu sudjelovati i drugi hodočasnici koji posjećuju ovo mjesto kako bi i oni bili svjesni isto tako kolika je važnost plodova zemlje, plodova kruha, kako je važno da čovjek obrađuje zemlju i čuva je, jer nam je to Gospodin zapovjedio već na samim počecima Biblije. Isto tako, svjesni smo kao kršćani da je baš po plodu kruha i plodu grozda, to jest vina, Gospodin Isus ostao trajno s nama, neće nas ostaviti nikada, kako bi u prilikama pod svetoj misi došao među nas. I to je uvijek jedna lijepa simbolika ovih dana. Također, u ovu nedjelju slavimo zapravo Misijšku nedjelju, kada se sav novčani prihod šalje za potrebite u Africi, isto tako sav prihod koji prikupimo na ovoj današnjoj akciji iskoristit ćemo baš za ovu nedjelju i poslati im, te učiniti jedno dobro djelo onima koji su najpotrebitiji“, rekao je fra Ivan Hrkać.

U molitvenoj inicijativi 'Milijun djece moli kronicu' sudjelovala i djeca iz Međugorja

Papinska zaklada Pomoć Crkvi u nevolji (ACN) i ove godine pozvala je župe, vrtiće, škole i obitelji da se pridruže godišnjoj molitvenoj inicijativi „Milijun djece moli kronicu“ koja se održala u srijedu, 18. listopada diljem svijeta. Svrha ove kampanje je moliti za mir i jedinstvo u cijelom svijetu, a istovremeno potaknuti djecu i mlade na povjerenje u Boga u teškim vremenima. Na taj poziv odazvala se i župa Međugorje u suradnji s Osnovnom školom Bijakovići. Tako su djeca iz Osnovne škole Bijakovići toga dana zajedno s međugorskim župnikom fra Zvonimirom Pavičićem predmolila molitvu kronicu na vanjskom oltaru crkve sv. Jakova u Međugorju, a svetu misu predslavio je fra Augustin Čordaš.

Tema je duhovnih obnova u Međugorju za sljedeću godinu

„Marija je uistinu izabrala bolji dio...“ (Lk 10, 42)

U župi Međugorje i sljedeće godine, uz brojne duhovne obnove i druge sadržaje, održavaju se tradicionalne duhovne obnove.

„Marija je uistinu izabrala bolji dio...“ (Lk 10, 42), tema je svih duhovnih obnova u sljedećoj godini, a uzeta je iz Lukinog evanđelja koje govori o Marti i Mariji kada ih je u njihovom domu posjetio Isus.

U sljedećoj godini duhovna obnova za mlade – Mladifest vraća se na stari datum održavanja od 1. do 6. kolovoza, a održava se 35. put.

29. Međunarodna duhovna obnova za organizatore hodočašća, voditelje centara mira, molitvenih i karitativnih skupina vezanih za Međugorje održat će se u Međugorju od 18. do 22. ožujka 2024. godine.

27. Međunarodna duhovna obnova za svećenike održat će se u Međugorju od 1. do 5. srpnja 2024.

23. Međunarodna duhovna obnova za bračne parove održat će se u Međugorju od 6. do 9. studenoga 2024. godine.

Mons. Guido Gallese predslavio svetu misu u Međugorju

Biskup Guido Gallese biskup je biskupije Alessandria della Paglia u Italiji i u Međugorje dolazi već od 1982. godine, a kako je kazao u jednom intervjuu za Radiopostaju Mir Međugorje svoj svećenički poziv dobio je upravo u Međugorju, točnije na brdu Križevcu. U srijedu 25. listopada predslavio je večernju svetu misu u 18 sati na vanjskom oltaru crkve sv. Jakova u Međugorju, a na sve-toj misu su u konceleciji još bili i mons. Aldo Cavalli, apostolski vizitator za župu Međugorje, fra Andrija Majić, župni vikar na Humcu, te brojni drugi svećenici.

„Predraga braćo i sestre, u Evanđelju smo slušali kako nam je Isus govorio o povratku Gospodina – gospodara kuće. I Isus traži od nas da budemo spremni, da čekamo jer ne znamo kada će se Gospodar vratiti. Petar je bio zabrinut i pitao je Isusa govori li te stvari svima ili samo zbog njih, a Isus je nastavio još govoriti i mislim da je to još više zabrinulo Petra. Jer sluga što je znao volju Gospodara svoga, a nije bio spreman ili nije učinio po volji njegovoj dobit će mnogo udaraca, a onaj koji nije znao, ali je učinio što zaslužuje udarce, dobit će malo udaraca. Zaključio je riječima kome je god mnogo dano, od njega će se mnogo iskati, a to su riječi koje utjeruju strah nama pastirima. Ali Gospodin u naše ruke polaže tako silno oružje koje nam stavlja na raspolaganje, jer nam je oružje potrebno da bi se mogli boriti za naše stado, da bi se mogli boriti s duhovima koji borave u nebesima sa zlim duhovima. Mnoga oružja dolaze upravo iz iskustva našega života, a te riječi vrijede za sve, naše oružje, naša borba koja je puna uvjerenja, snage, želje, borbe protiv grijeha, to će nam dati potrebno oružje”, kazao je mons. Gudio Gallese, te dodao kako nam je u prvom čitanju sv. Pavao je rekao da grijeh neće vladati nad nama jer mi nismo pod zakonom, nego pod milošću.

„Grijeh ne će vladati, gospodovati nad nama i u našem srcu trebamo ponavljati: „Grijeh ne će gospodovati u nama i nad nama”. To uvjerenje čini da smo uvijek spremni boriti se, a naša se borba sastoji u sljedećem: Sveti Pavao nam je rekao „sebe, od mrtvih oživjele predajte Bogu i udove svoje dajte Bogu i predajte svoje udove Bogu za oružje pravедnosti”. Mi nismo samo živa bića,

ali mi smo oni živi ljudi koji su se vratili od mrtvih. Vrlo rijetko se događa da susretnem nekoga tko je svjestan da se vratio od mrtvih, ali je to ono što nam govori sv. Pavao, vratili smo se od mrtvih i to se događa u krštenju – umiremo s Kristom i uskrsavamo s Kristom. Krštenje nam pomaže da prikazemo sebe same Bogu jer nas čini dijelovima Kristovog svećeništva, a Kristovo svećeništvo djeluje u nama i djeluje u našem posvećenju. Nismo mi ti koji možemo postati sveti svojim djelima, nego je to Kristovo svećeništvo koje dodiruje naše srce i obnavlja ga, posvećuje ga i tako naša djela postaju dobra kao što s dobrog stabla se rađaju dobri plodovi”, kazao je mons. Gallese, te svoju propovijed završio riječima:

„Dakle, predraga braćo i sestre, zamolimo Gospodina za naše ozdravljenje, za naše posvećenje i molimo to s uvjerenjem, s uvjerenjem da grijeh ne će gospodovati nad nama. Te riječi se ostvaruju sada u liturgiji, sada u liturgiji Krist nam daruje svoje tijelo i svoju krv. Sada Krist ulazi u naše srce, dodiruje ga, ozdravlja ga, posvećuje ga. Sada će nam Krist darovati svoju milost, svoju ljubav, svoje zajedništvo koje želimo u dubini živjeti. Neka nas Djevica Marija prati u slavlju ove Euharistije, u ljepoti slavlja Euharistije”, kazao je mons. Gudio Gallese.

Nakon svete mise molitveni program nastavio se molitvom sedam Očenaša, Zdravo Marija i Slava Ocu, te cjelonoćnim klanjanjem Isusu u Presvetom oltarskom sakramentu do 7 sati ujutro.

Međugorje je znak nade za svijet i za Crkvu

Na samom kraju mjeseca listopada, mjeseca koji je na poseban način posvećen Blaženoj Djevici Mariji i molitvi svete krunice, u međugorje su pristigli hodočasnici iz Ukrajine, Italije, Francuske, Koreje, Rumunjske, Mađarske, Španjolske, Poljske, Njemačke, Austrije, Švicarske, Indije, Češke, Slovačke, Dubaija, Latvije, Litve, Australije, SAD-a, Engleske, Irske, a posebno su vidljivi i brojni hodočasnici iz gotovo svih zemalja Južne Amerike, a uz njih su tu naravno i domaći hodočasnici iz Hrvatske i Bosne i Hercego-

oni odgovorili da bih morao doći u Međugorje. I evo, ovih dana ta prilika je stigla i drago mi je da sam došao ovdje. Zanimljivo, došao sam u Međugorje s grupom hodočasnika iz Irske, ali to je bila providnost, jer nikoga od njih nisam poznavao, pa smo se praktički upoznali ovdje u Međugorju. To je bio božanski plan da idemo na ovo putovanje zajedno, te sam ovdje s njima kao duhovna pratnja. Prihvatili su me, toplo su me primili, dali su mi puno radosti i samopouzdanja, stoga mi je drago što sam tu i što sam na ovom hodočašću s njima i zahvaljujem Bogu na ovoj mogućnosti. U Međugorje smo stigli prošloga tjedna, točnije u petak, 20. listopada i svoje hodočašće ćemo završiti 27. listopada, a u Rimu ću biti 28. listopada kada će biti moj imendan jer Crkva tada slavi sv. Judu Tadeja”, kazao je fr. Jude Ejemezu, te dodao kako mu je drago što je došao s hodočasnici iz Irske na ovo hodočašće, te da

kvu. Ovdje je izrečeno puno molitvi, ovo nije nekakav klub, nije mjesto gdje bi ljudi plesali, jeli i pili. Međugorje je mjesto molitve i puno ljudi koji dođu tu potaknuti su Duhom Božjim da dođu i da mole za svijet i za Crkvu. Mjesta kao ova za mene su znak nade za Crkvu i za svijet. Ljudi dođu, pomire se s Bogom u sakramentu ispovijedi, svete mise se slave svakoga dana, svakoga dana slave se svete mise gotovo svaki sat. Razina posvećenja i razina milosti teče u ovom mjestu, jer svete mise se slave, ljudi se ispovijedaju, pomiruju se s Bogom, pohode svete mise... to

vine. Među njima susreli smo i fr. Jude Ejemezua, svećenika iz Nigerije. Za svećenika je zaređen prije 15 godina, svećenik je biskupije Nsukka koja se nalazi na jugu Nigerije, a trenutačno živi, uči i djeluje u Rimu, te je došao na sedmodnevno hodočašće u Međugorje s grupom od 50 hodočasnika iz Irske. U srijedu, 25. listopada predslavio je jutarnju svetu misu na engleskom jeziku u crkvi sv. Jakova u Međugorju, a nakon svete mise razgovarali smo s njim, te saznali brojne zanimljivosti, među kojima je i ta da mu je ovo prvo hodočašće u Međugorje.

„Ovo je moj prvi dolazak u Međugorje, a inače sam čuo za Međugorje u Italiji od puno ljudi koji su dolazili u Međugorje, koji vole Međugorje i čuo sam često za njega. Ljudi su me pitali jesam li ikada bio u Međugorju, rekao sam da nisam, na što su mi

im je u Međugorju zaista lijepo.

„Ono s čime sam jako impresioniran u Međugorju, ono zbog čega najviše uživam ovdje je ono iskustvo da svaki put kada hodam pokraj župne crkve vidim svećenike, velike redove svećenika koji ispovijedaju ljude kojih uvijek bude u velikom broju. Za mene, to je jako zanimljiva stvar i to je veliki znak nade, nade za našu Crkvu, nade za našu vjeru. Vidjeti to daje mi veliku radost. U ovom mjestu hodočasnici pronalaze veliku priliku za vjeru, za duboku vjeru i duhovni rast. Tek kada sam došao u Međugorje shvatio sam onu rečenicu da je Međugorje ispovjedaonica svijeta. Vidio sam to ovdje, uistinu sam to vidio i hodočasnici u Međugorju imaju veliku priliku da se pomire s Bogom”, kazao je fr. Jude, te nastavio:

„Mladi ljudi ovdje mogu dobiti i životni poziv, ovo mjesto je uistinu mjesto gdje se može osjetiti poziv jer kada vidim ovdje brojne redove svećenika koji ispovijedaju, kada vidim brojne mlade koji dolaze tu, vidim veliku nadu za Crkvu i kada dođu tu budu nadahnuti ovim iskustvom da služe Bogu, ovim pokretom, ovim duhovnim iskustvom. Ima nade za mlade i sretan sam što ih puno dolazi ovamo, te se molim da ih dođe sve više i više. Za mene je Međugorje znak nade za svijet i za Cr-

je prilika za veliku milost. I svijet danas treba mjesta poput ovoga”, rekao je fr. Jude Ejemezu, te za kraj razgovora poručio:

„Sretan sam što postoje mjesta poput Međugorja i molim da i dalje ovo bude mjesto nadahnuća. Onima koji nikada nisu bili u Međugorju poručio bih da ako bilo tko ima mogućnost i privilegiju doći u Međugorje, mislim da bi to bila prekrasna stvar. Drago mi je da sam ja imao ovo iskustvo i želim svakome tko ima mogućnost neka dođe i imat će prekrasno iskustvo”, rekao je fr. Jude Ejemezu koji se nakon slavljenja jutarnje svete mise pridružio kod Gospina kipa svojim hodočasnici iz Irske, gdje su se pomolili, a zatim su u jedan glas otpjevali zajedno nekoliko marijanskih pjesama u zahvalu za sve milosti koje su primili na ovom hodočašću.

Svi sveti i Dušni dan proslavljeni u župi Međugorje

Crkva 1. studenog slavi svetkovinu Svih svetih, a 2. studenog Dušni dan. Kako i diljem svijeta, tako je posebno svečano bilo i u župi Međugorje. Svete mise na svetkovinu Svih svetih slavile su se u župnoj crkvi sv. Jakova u 8, 11 i 18 sati, na Novom groblju u Vionici, na groblju Srebrenica u Miletini i na Jovanovića groblju u Šurmancima u 10

sati, a na grobljima Kovačica u Međugorju i Brzomelj u Bijakovcima u 15 sati. Večernju svetu misu u 18 sati na svetkovinu Svih svetih pred mnoštvom hodočasnika i župljana predslavio je fra Dragan Ružić. Svete mise na Dušni dan slavile su se u župnoj crkvi sv. Jakova u 8 i 18 sati, na groblju Majinovac na Vionici u 11 sati, a na Ararevu groblju u Šurmancima, te na grobljima Junčuša i Daupovina u 15 sati. Večernju svetu misu u 18 sati na vanjskom oltaru crkve sv. Jakova na Dušni dan predslavio je međugorski župnik fra Zvonimir Pavičić. Mnogi su

župljani tih dana na grobljima palili svijeće i molili za svoje najmilije. Svjesni prolaznosti života, neka nam grobovi naših predaka šapću da živeti ovaj život – ne promašimo onaj vječni kojega je Bog pripremio za nas, a neka naša molitva i upaljene svijeće budu našim najmilijima zahvala za sve dobro što su učinili za vrijeme ovozemnoga života.

Više od 500 hodočasnika iz Austrije u Međugorju obnovilo posvetu Blaženoj Djevici Mariji

Na samom kraju mjeseca listopada, mjeseca koji je na poseban način posvećen Blaženoj Djevici Mariji i molitvi krunice, u Međugorju su se nalazili brojni strani hodočasnici iz Francuske, Indije, Španjolske, Poljske, Italije, SAD-a, Irske, iz zemalja Južne Amerike... a posebno je bio vidljiv i veliki broj hodočasnika koji je stigao iz Austrije. Tako se tih dana u Međugorju nalazilo nekoliko stotina hodočasnika iz Austrije, a njihov broj je u danima nakon toga još i više porastao. Kako su nam kazali, svaki njihov dolazak u Međugorje je blagoslovljen i pun milosti, ali ovaj sada je poseban. Naime, 26. listopada je Dan državnosti Republike Austrije, a hodočasnici iz Austrije na ovaj datum već 15-ak godina dolaze u Međugorje u većem broju kako bi proslavili Dan državnosti Republike Austrije, kako bi slavili svetu misu toga dana, ali i kako bi obnovili posvetu svoga naroda Blaženoj Djevici Mariji.

Tako je više od 500 hodočasnika u četvrtak, 26. listopada u 9 sati u prepunoj crkvi sv. Jakova u Međugorju slavilo svetu misu na njemačkom jeziku, a nakon svete mise, predvođeni svojim svećenicima krenuli su u procesiji prema Gospinom kipu koji se nalazi ispred crkve sv. Jakova. Pred Gospinim kipom su najprije izmolili molitve zahvale i prošnje, te zatim i posvetu Austrije i njenih stanovnika Blaženoj Djevici Mariji, a na kraju su i zapjevali nekoliko marijanskih pjesama.

„Za nas Austrijance je jako važno da smo na Dan državnosti ovdje u Međugorju. Nakon drugog svjetskog rata Austrija je bila prva nacija koja se oslobodila od Rusije i to zahvaljujući pokretu molitve krunice. Zato je za nas jako važno da budemo ovdje u Međugorju, da se zahvaljujemo Gospi za slobodu države i za njenu veliku zaštitu kroz cijelo ovo vrijeme. Za nas Austrijance je jako važno da smo ovdje u Međugorju, da se zahvalimo za zaštitu i da također izmolimo njenu zaštitu za vrijeme koje će doći“, kazao nam je Alfred Ofner, stalni đakon iz bečke nadbiskupije.

Hodočasnici iz Austrije u Međugorju su ostali još nekoliko dana gdje su svakodnevno sudjelovali na večernjem molitvenom programu na vanjskom oltaru crkve sv. Jakova, posjetili su međugorska brda – brdo Križevac i Brdo ukazanja, ispovjedili se u ovoj ispovjedaonici svijeta, slušali brojna svjedočanstva, a tijekom hodočašća katehezu im je održao i mons. Aldo Cavalli, apostolski vizitator s posebnom ulogom za župu Međugorje.

Događanja priredio Mateo Ivanković

Napokon! – mogli bismo uzviknuti kad dočita-mo zbirku ovih dokumenata koji su široj javnosti u ovome obliku i ovako cjelovito bili nedostupni a sabrani su ovdje na jednom mjestu. Dakle, napokon – audiat et altera pars! Neka se čuje i druga strana. Napokon se član dviju biskupskih komisija dr. fra Ivan Dugandžić, onodobno učitelj novaka na Humcu, a neko vrijeme i provincijski definator, pa potom od 1985. i duhovni pomoćnik u Međugorju, osmjelio izići u javnost s nama nepoznatim dokumentima. Kako je autor već u osmom desetljeću, zakoračio je u 78. godinu života, te kako je više od polovice članova prvih dviju Komisija u kojima je sudjelovao već s onu stranu, u vječnosti, zacijelo je htio otkriti (re-velare) i objaviti dio svoje pismohrane koji se tiče upravo međugorskoga fenomena te ponuditi čitateljima na prosudbu. (dr. fra Tomislav Pervan)

Sva izdanja možete kupiti na web stranici www.medjugorje.store

Knjigu možete naći u Suvenirnici Informativnog centra MIR Međugorje.

30 bračnih parova iz Španjolske, Kostarike i Kolumbije hodočastilo u Međugorje

Mi živimo duhovnost Međugorja

Krajem mjeseca listopada u Međugorju upriličeno je peto po redu hodočašće bračnih parova u organizaciji „Gospine mreže“ („Red Gospa“), na kojem su pod Gospinim plaštem obnovili bračne zavjete. Na ovo hodočašće svake godine organizirano dolaze bračni parovi iz Španjolske, a ove godine pridružili su im se i

bračni parovi iz Kostarike i Kolumbije. Hodočašće je trajalo od 23. do 28. listopada, a na njemu je sudjelovalo 30 bračnih parova. Polaznici seminara su svakodnevno sudjelovali na večernjem molitvenom programu, molili na Brdu ukazanja i na Križevcu, posjetili zajednicu Cenacolo, slušali brojne kateheze i svjedočanstva, a u duhovnoj pratnji s njima su bila i dvojica svećenika. U petak, 27. listopada posjetili su i radijske prostorije gdje su pogledali zanimljiv i poučan kratki film o počecima ukazanja u Međugorju, službenom stavu Crkve prema Međugorju te plodovima Međugorja, u produkciji Informativnog centra

Mir Međugorje i projekta „Fruits of Međugorje“ autorice Marije Jerkić. Nakon filma, bračnim parovima se obratio i mons. Aldo Cavalli, apostolski vizitator s posebnom ulogom za župu Međugorje, a nakon njegove kateheze razgovarali smo s nekima od njih koji su radosno s nama podijelili svoje dojmove o hodočašću, a jedni od njih su i bračni par Borja Martinez Echevarria & Maria Lopez Jurado koji su u Međugorje prvi put došli prije 10 godina kako bi proslavili svoju 10. godišnjicu braka.

„Od tada smo bili puno puta u Međugorju, kako sami nas dvoje, tako i puno puta s našim kćerima, te smo čak snimili i dokumentarac o Međugorju koji je izašao u kinima u Španjolskoj. Sada smo ovdje došli na jedno hodočašće koje je jako posebno zato što je samo za bračne parove. Ovo je već peto ovakvo hodočašće koje organiziramo i možemo ponosno reći da smo već imali oko 230 parova koji su dolazili na ovakva hodočašća. Jako je zanimljivo da nas uvijek prate svećenici koji su, možemo reći, specijalizi-

rani na području bračnog života i također s nama su tu uvijek i časne sestre. Posebnost ovoga hodočašća je da možete samo jednom doći na ovo hodočašće za bračne parove, naravno vi se možete vraćati u Međugorje na „normalno“ hodočašće, ali ovakvo je samo jednom. I kao uvijek, vidimo u Međugorju uvijek velike plodove, naročito u ovom hodočašću vidimo plodove u braku tih ljudi koji se vrata natrag u svoje

Castro Girona & Silvia Susaeta koji su prvi put došli u Međugorje.

„Prvi put smo u Međugorju, došli smo jer nas je Gospa pozvala. Moja majka je umrla prije godinu dana i stvarno sam željela doći u Međugorje, pogotovo da se osjećam bliže svojoj majci. Moj muž me je htio učiniti sretnom i kada smo bili na jednoj duhovnoj obnovi u Madridu čuli smo za duhovnu obnovu u

gradove, koji obnove svoje brakove. Ono što smo Gospe naročito pitali ove godine jest da nas, ako može, pozove nas kao molitvenu skupinu u sljedećoj godini ovdje u Međugorje, da možemo svi zajedno doći“, kazao je Borja dodavši kako ove godine na hodočašću imaju 30 bračnih parova, većinom iz Španjolske, a nekoliko njih je došli i iz Kostarike i Kolumbije.

„U ovom hodočašću, kao što je Borja rekao koje je samo za bračne parove, mi živimo duhovnost Međugorja, ali tako je važno naglasiti da je ovo hodočašće samo za bračne parove, dakle za muža i ženu. To nije samo hodočašće, to je duhovna obnova koja je jako posebna da bi se na prvo mjesto stavilo bračni život i također da bi se obnovili ti bračni zavjeti. Zahvaljujući Međugorju, kada smo došli prije 10 godina prvi put, mi smo odlučili pokrenuti jednu molitvenu skupinu u našoj kući koja sad obilježava 10. obljetnicu i uvijek ima velike plodove iz te molitve“, kazala nam je Maria Lopez Jurado, a na ovo hodočašće došli su i Alfredo

Međugorju o kojoj su nam svi pričali i rekli su nam da je to jako dobro za nas osobno, ali i za naš brak. Tako mi je muž poklonio ovo hodočašće. Ono što smo mi dobili kao dar u našem braku je to što nam je ovo hodočašće pomoglo da se zblizimo, osjetili smo Gospinu prisutnost i Gospa je ta koja nam pomaže u našem braku“, kazala je Silvia, dok je Alfredo rekao:

„Moje hodočašće, ono što sam ja doživio do sada, jest nešto nadnaravno što ulazi u naše živote i ono što trebamo je imati povjerenje u sve to što se događa. Ono što nam Gospa ovdje govori je tako jasno, to je da trebamo čitati Bibliju da bismo mogli spoznati ono što nam Isus govori. Također, ono što pomaže našem duhu jest da postimo i sveti sakramenti koji nam pomažu, sveta pričest, ispovijed, a tu je i klanjanje Presvetom, to je sve što nam pomaže hraniti našu dušu i naš život. Ovo nam je prvi put u Međugorju, ali zasigurno ne i posljednji, nastavit ćemo dolaziti barem jednom godišnje kako bi to pomoglo našem duhovnom životu, da nam pomogne hraniti naš duhovni život. Mi ćemo također moliti za ono što Gospa od nas traži da molimo“, kazao nam je Alfredo. S bračnim parovima kao duhovna pratnja bila su i dvojica svećenika, a jedan od njih je Jose Ignacio Olmedo Bernal koji je kazao da je jako važno ovakvo jedno hodočašće jer njega podsjeća na svadbu u Kani Galilejskoj.

„Na svadbi u Kani Galilejskoj Marija pita svoga Sina da učini čudo, da pretvori vodu u vino. Ja kao svećenik u jednom ovakvom hodočašću se osjećam kao da me je

Marija pozvala da pomognem ovim bračnim parovima koji imaju puno te „vode“ kao što mogu biti grijesi ili sve što je u jednom životu, da preko molitve, preko svete mise pretvore tu vodu u vino. Svaki put poslije ovoga hodočašća svjestan sam koliko su se oni promijenili, koliko je Marija stvarno pomogla u njihovom braku da oni obnove svoj brak. I kad jedan bračni par obnovi svoju ljubav to znači također i da oko njih oni sve ostalo obnavljaju, djecu, roditelje, djedove i bake, prijatelje, sve oko njih, jer se svi hrane tom njihovom obnovljenom ljubavlju i to je jako važno“, kazao je svećenik Jose Ignacio Olmedo Bernal.

U Međugorju su od 28. do 30. listopada hodočastili mladi iz Šibenske biskupije u organizaciji Ureda za pastoral mladih Šibenske biskupije. 150 mladih sudjelovali su na molitvenom programu u crkvi sv. Jakova, slavili svete mise, ispovijedali se, molili kronicu na Brdu ukazanja i križni put na Križevcu, posjetili zajednicu Cenacolo, te se klanjali Isusu

je hodočašća, a ovo je prvo od četiri. Vratili smo se natrag u Međugorje kao prošle godine, gdje smo došli zahvaliti Gospi na 725 godina naše Šibenske biskupije. Možemo u jednu ruku reći da je ovo jedno naše zahvalno hodočašće mladih. U biskupiji je postojalo hodočašće zahvale cijele biskupije gdje su išli u Rim, ali evo i nas mladih ovdje u Međugorju da Gospi, Kraljici Mira preporučimo nas, naše najmilije, našu mladost da darujemo i da se po njoj, zapravo, širimo i rastemo, kako i pjevamo u himni mladih koju imamo: „Živimo, rastemo i pjevamo...“. Što se tiče samoga hodočašća, 150 mladih je na hodočašću iz različitih župa naše bi-

„U prošlogodišnjem radu, pošto sam prošle godine postao povjerenik za mlade, shvatio sam da su hodočašća odskočna daska gdje mladi, odvajajući se od doma i od obitelji, pridružujući se nekim novim prijateljima, stvaraju jedno zajedništvo koje je ključ svega. Stvarati zajedništvo, biti zajedno i za jedno, upravo je ona poanta koja hodočašće okuplja. Hodočašće za mlade, osobito u Međugorje, ima jednu svoju posebnu

četiri hodočašća, ne samo ovdje, nego i u Italiju i Lourdes, a jedno hodočašće čuvamo kao iznenađenje, tako da imamo taj element mladenaštva gdje je jedno iznenađenje uvijek potrebno kako bi se na takav način još više približili njima“, kazao nam je don Ante Vrcić, a nekoliko riječi s nama je podijelila i Anđela Suton, mlada djevojka koja je i ove godine jedva dočekala opet poći na ovo hodočašće.

sam dočekala otići ispovijediti se kod nekog svećenika ovdje iz Međugorja. Jedva sam čekala otići na klanjanje, mislila sam da će mi na Križevcu i na Podbrdu biti naporno i dosadno zbog penjanja na brdo, ali na kraju mi je bilo baš lijepo, možda mi je čak i najbolje bilo na Križevcu kada sam se penjala jer sam osjetila da me je nešto dotaknulo“, kazala je Anđela, a za kraj s nama je nekoliko riječi podijelila i časna sestra Elizabeta Glasnović, djelatnica Ureda za pastoral mladih Šibenske biskupije.

„Ove godine, hvala Bogu, odazvalo se 150 mladih iz naše biskupije iz raznih krajeva biskupije i odlučili smo doći ovdje na hodočašće u Međugorje, koje je kao i svaki

iako je ovdje puno ljudi, ali unatoč toj masi ljudi osoba može steći taj jedan osobni kontakt s Bogom u tišini mjesta i svoga srca“, kazala je s. Elizabeta te rekla nekoliko riječi i o samom rasporedu hodočašća.

„Kroz ova tri dana imamo jedan svoj raspored, naravno uvijek slijedi Podbrdo i molitva krunice, isto tako bit će mogućnost euharistijskog klanjanja gdje će svaka osoba moći osobno doći na klanjanje, pohađanje

Foto: Arhiv ICMM

Živimo, rastemo i pjevamo

u Presvetom oltarskom sakramentu. U subotu, 28. listopada, odmah po dolasku u Međugorje, slavili su svetu misu u kapelici klanjanja, a svetu misu predslavio je don Ante Vrcić, povjerenik za mlade Šibenske biskupije koji nam je po završetku kazao nekoliko riječi o samom hodočašću.

„U djelovanju Pastoralu mladih u našoj Šibenskoj biskupiji posto-

skupije, a trajat će tri dana, ovdje smo na hodočašću u Međugorju gdje hodom častimo i na tome smo dragom Bogu zahvalni, zahvalni na svim milostima i svim darovima koje imamo i koje nam Bog daje po našem Pastoralu mladih. Mladi to zaista prepoznaju, zadnji put nas je bilo 100, a danas Šibenska biskupija dolazi sa 150 mladih“, kazao je don Ante Vrcić naglasivši kako je to veliko bogatstvo i pokazatelj da Crkva u Šibeniku i da mladi u Šibeniku žele autentično slijediti Gospodina.

težinu. Prošle godine sam svjedok, doista, intenzivnog duhovnog preokreta, posebno kod nekih ljudi koji i dan danas šalju poruke i zahvaljuju se na tome, ali ne meni nego dragom Bogu. Zaista hodočašće, posebno Svjetski susret mladih u Lisabonu i evo sad priprema za Nacionalni susret mladih su dali svoj plod, a mi smo ove godine planirali

„Došla sam ovdje iz Vodica s Vodičkim skautima i ovo mi je drugi put da idem u Međugorje s mladima iz Šibenske biskupije. Jako mi je lijepo i drago, jedva čekam da idemo gore na Križevac i jedva čekam klanjanje. Prošle godine mi je bilo super i nadam se da će ove godine biti još bolje jer nas je troduplo više. Kada sam prvi puta dolazila u Međugorje jedva

puta pun pogodak. Vjerujem da je ovo jedno milosno mjesto gdje osoba može sebe malo više produhoviti, svoj sakramentalni život, svoj život vezan za vjeru, Boga, Crkvu, ljubav prema Majci Božjoj koju posebno iskazujemo u krunici. Radosni smo što smo ovdje zato što Međugorje uvijek daje svoje plodove, a ti plodovi su vidljivi kasnije u osobnom životu. Meni osobno Međugorje puno znači jer svaki puta kada dođem ovdje, ne samo u nekom organizacijskom dijelu, nego i u upravo toj osobnoj izgradnji i u tome dijelu kada osoba može naći tišinu, može se izolirati,

svete mise, u nedjelju planiramo polazak na Križevac i tom prigodom molit ćemo križni put, a predvečer ćemo imati jedan nagovor na temu iz Matejevog evanđelja, jedan citat „A on mu reče...“ (Mt 22, 37), te u ponedjeljak planiramo posjetiti zajednicu Cenacolo i vratiti se u Šibenik sretni i radosni“, kazala je s. Elizabeta Glasnović.

5 minuta ZA ISUSA!

Svaki ljudski odnos zahtjeva vrijeme. Vrijeme koje supružnici provode zajedno, vrijeme koje darujemo prijateljima i obitelji, vrijeme koje dajemo pomažući, tješeci. Izdvajajući vrijeme iskazujemo ljubav. Konkretnu ljubav. Kada kažemo da nemamo vremena za drugoga, zapravo tražimo izliku za bijeg iz tog odnosa. Kada nešto želimo, uvijek pronademo vrijeme, a kada ne želimo, tražimo ispriku. Sadašnje prilike žele uvjeriti čovjeka da nema vrijeme. Svijet nam nameće brzinu i užurbanost. Od današnjeg se čovjeka traži dostupnost, raspoloživost i uspješnost. Okruženi smo „kradljivcima vremena“. Mobitelima, društvenim mrežama, televizijom. Toliko izazova koji su privlačni i daju čovjeku lažnu sigurnost, a oduzimaju ono bitno za život. Jesu li generacije prije nas imale više vremena? Ili su samo dobro iskorištavali vrijeme svoga života? Valja nam zauzeti stav prema vremenu koje imamo na poklon i donijeti odluku. Kako ga iskorištavamo? Kome ga dajemo? Koji je naš cilj? Prema jasnom cilju znat ćemo rasporediti vrijeme života koje imamo.

Gospodin također želi tvoje vrijeme. On čezne za tvojom ljubavlju. Čezne za odnosom, želi dio

početku dana donijet će plodove na kraju dana. Pomoći će ti misliti Isusovim srcem i djelovati Njegovim rukama i nogama kroz dan. Možda će ti tijekom dana proletiti mislima jedna riječ ili jedna rečenica iz pročitane evanđeoskog teksta. Tako Bog progovara tvom srcu! Na kraju dana ti je potreban kratak ispit savjesti prema Riječi koju si čitao na početku dana. Razmisli koliko su tvoje ponašanje, tvoje misli i djela bilo u skladu s onim što si primio kroz Riječ. Na čemu treba raditi? Gdje si prepoznao Gospodina?

Lijepa je i korisna praksa Božju Riječ čitati s djecom. Božja riječ zasigurno djeluje i u njihovim srcima i važno je da je mogu čuti, o njoj razmišljati. Djeca će svoj odnos prema Riječi izgrađivati promatrajući odnos koji mi kao roditelji imamo prema čitanju Svetog pisma. Ako se u kući čita Sveto pismo, djeca će izgrađivati živi odnos s Riječi, jer će vidjeti kako roditelji promišljaju o toj riječi, donose svoje odluke sukladno toj riječi, korigiraju svoje odnose s drugima sukladno toj riječi, služe u zajednici sukladno toj riječi. Djeca će brzo primjetiti kako je Sveto pismo dragocjena škrinja iz koje roditelji izvlače skrivena bogatstva koja čine obiteljski dom mjestom posebne topline, ljubavi, blagoslova.

MIRTA MILETIĆ

Gospodin također želi tvoje vrijeme. On čezne za tvojom ljubavlju. Čezne za odnosom, želi dio tvog vremena. Kao i u ljudskim odnosima ljubav prema Gospodinu pokazujem darujući mu vrijeme. Vrijeme samo za njega! Ljubomorno čuvano i zaštićeno od svih drugih. To vrijeme za Njega treba osigurati svaki dan.

tvog vremena. Kao i u ljudskim odnosima ljubav prema Gospodinu pokazujem darujući mu vrijeme. Vrijeme samo za njega! Ljubomorno čuvano i zaštićeno od svih drugih. To vrijeme za Njega treba osigurati svaki dan. Što bi trebao sadržavati taj susret? Gospodin naš Isus Krist najviše nam progovara kroz Božju Riječ. Božja Riječ je živa, progovara ljudskom srcu uvijek na nov način i daje nam orijentir za djelovanje. Ona je kompas našeg života. Daje nam odgovore na sva pitanja i teškoće s kojima se suočavamo i mijenja naša srca. Uči nas životu u svijetu, ali način da ne budemo od svijeta. Nesebična ljubav je uvijek odluka. Nije podložna emocijama i raspoloženju. Odvajajući vrijeme samo za Gospodina, dopuštamo susret koji je jako važan za nas. Taj susret daje svjetlo i snagu, razgoni mrak i probleme. Kada tako s ljubavlju darujemo vrijeme molitve Gospodin vraća velikim milostima.

Važno je dan započeti Božjom Riječi. Ne znamo što nas sve u tom danu čeka i u kakve ćemo situacije ulaziti. Božja Riječ nam je svjetiljka, ulje koje su mudre djevice imale u trenutku dolaska Zaručnika. Sjeme koje si posijao na

Važno je izboriti se za taj dobar i blagoslovljen početak svakog dana uz čitanje Svetog pisma. Cijela Crkva širom svijeta, svakog dana čita i razmatra iste odlomke iz evanđelja u liturgiji. Čitajući i razmatrajući dnevne liturgijske tekstove, sjedinjujemo se na poseban način s braćom i sestrama iz cijelog svijeta i otvaramo srce da Isus može djelovati i utjelovljivati tu riječ u našem okruženju. Na taj način činimo ne samo dobro za nas same već sudjelujemo u evangelizaciji i zahvaćanju svih onih ljudi iz našeg okruženja do kojih možda ne može doprijeti svećenik, ali možemo mi. Jer vjera koja nam je darovana nije nam darovana samo za neku osobnu upotrebu, već nam je darovana i za spasenje drugih. Neizostavan dio naše vjere jest upućenost na drugoga, na bližnjega, služenje i konkretna ljubav koja na najljepši način navješta ljubav kojom Gospodin ljubi svakog čovjeka.

Zato iskoristimo vrijeme koje nam je darovano za produbljevanje našeg odnosa s Isusom. Ova naizgled malena promjena, koja traži tek 5 minuta na početku svakog dana, može uroditi velikim plodovima. Neka nas na tom putu prati blagoslov Kraljice mira!

POSLJEDNJA PROPOVIJED FRA SLAVKA BARBARIĆA

Kad nas Bog tješi, trebamo tu utjehu dati drugima

Foto: Arhiv ICM

Dana 24. listopada obilježavamo obljetnicu smrti jednog od najistaknutijih apostola Kraljice Mira, fra Slavka Barbarića. Sav svoj život utkao je u Međugorje, u Međugorju je pokopan, ovdje ostaje zauvijek nazočan. Gospu je ljubio djetinjom ljubavlju. Pratio je ukazanja u Međugorju od samih početaka. Znao je utjeloviti duhovnost Gospinih poruka kroz molitvu i djela. Obišao je cijeli svijet šireći Gospinu poruku mira i pomirenja. Krasile su ga izvanredne odlike: poznavanje jezika, lakoća komuniciranja s ljudima, naobrazba, jednostavnost, briga i skrb za čovjeka u potrebi, nepresušna energija, marljivost, a iznad svega pobožnost, poniznost i ljubav. Srž njegova života bila je duše dovesti Bogu po Mariji, Kraljici Mira, molitvom i postom. U svojim svakidašnjim molitvama na Brdu ukazanja i Križevcu, nebrojenim klanjanjima Presvetom oltarskom sakramentu i Kristovu križu, razmišljanjima o Božjoj riječi i Gospinim porukama, stjecao je božansku mudrost za svoje neumorno svećeničko, duhovno, karitativno, rodoljubno, čovjekoljubno i bogoljubno djelovanje. U nastavku donosimo propovijed koju je Fra Slavko održao na dan svoje smrti, 24. 11. 2000. u 9,00, za njemačke hodočasnike s nakanom posebne zahvale velikom međugorskom dobročinitelju gosp. Franzu Gollowitschu.

UVOD U SVETU MISU

Skoro svaka Gospina poruka završava rečenicom: „Hvala vam što ste se odazvali mome pozivu!“ Često sam se znao pitati ma kome to Gospa zahvaljuje? Dolazi s Neba ovdje na zemlju kako bi nekome zahvalila!!! Ona ne očekuje puno od nas, ali vidi sve ono dobro što smo napravili i za to nam zahvaljuje.

Na današnjoj svetoj misi na poseban način zahvaljujemo gosp. Franzu Gollowitschu. Vjerujem kako bi upravo njegov rad mogao biti jedan od razloga zbog kojih Gospa svaki puta zahvaljuje u svojim porukama. Danas slavimo njegovo 250 hodočašće u Međugorje i izražavamo našu zahvalnost. Ni kiša, ni snijeg, niti omamljujuće sunce nisu ga odgovorili od ovih putovanja s hodočascima, s hrabrošću i u opasnim trenucima. Gosp. Gollowitsch također je i gorljivi organizator duhovnih seminara molitve i posta. Mnogo njih je započelo slijediti Mariju nakon tog iskustva.

Trebamo mu zahvaliti na svemu onome što on čini i tražiti blagoslov za njega, za njegovu obitelj i za sve one koji će ga slijediti, da ih Gospa prati sa svojom prisutnošću i svojim zagovorom.

Za sve ono u našem radu kada je prevladao egoizam, ljubomora i oholost, tražimo oprostjenje od Boga, kako bi mogli nastaviti pomagati drugima, kao što je Gospa rekla u poruci 25. 10. 2000., da bi moglo doći jedno novo doba preko molitve i posta.

PROPOVIJED

Želio bih još jedan put zajedno s Gospom reći jedno veliko hvala svima onima koji su odgovorili na njezine poruke. Dobro je znati kako Gospa uvijek ističe koliko smo joj važni, i kako bez nas ne bi mogla ništa učiniti.

Kad smo prvi puta čuli riječ 'hvala' bili smo pomalo iznenađeni, jer smo naučili da smo mi ti koji od Boga nešto tražimo, a zatim mu zahvaljujemo. Dobro je sve očekivati od Boga i klanjati se njegovoj Svemogućnosti. Ali u sjećanje nam dolaze riječi koje je Gospa izgovorila: ja

vas trebam, vi ste važni za mene, bez vas ne mogu ništa učiniti. Puno puta u to ne možemo vjerovati, ali je baš tako.

Bog je želio svakoga od nas u vremenu i prostoru u kojem se nalazi...

On nas je želio i opskrbio nas je onim darovima koje je želio razviti u nama sa svojom milošću i svojim duhom, kako bi mogli preko tih milosti i duha ispuniti našu službu. Onaj tko nudi svoju službu s darovima, ljubi, razmišlja, nada se i pomaže drugima i misli na druge. Taj je neophodan u trenutku i mjestu u kojem ga Bog zatraži. Često sam znao odgovoriti onima koji puno kritiziraju druge, i onima koji kažu da su oni na mjestu Boga, napravili bi drugačije puno stvari. Da je Bog mislio da bi ti mogao bolje živjeti i služiti u nekom drugom mjestu ili vremenu, ne bi te postavio ovdje nego tamo. Nemoj govoriti: 'ja, na mjestu Boga...' nego bolje otvori oči i uši za vrijeme u kojem živiš, i za ljude koji te okružuju. To je tvoj prvi zadatak i ti si tu nezamjenjiv, tu si Bogu važan, tamo Bog bez tebe ne može učiniti ništa.

S jedne strane živimo Božju ljubav, i ista ta ljubav dostiže druge zahvaljujući nama. Kad nas Bog tješi, trebamo tu utjehu dati drugima. Samo na mjestu i vremenu u kojem se nalazimo, možemo činiti ono što Bog želi, jer tamo On ne može ništa bez nas učiniti.

Jedna stvar je Gospi potpuno uspjela u ovih 19 godina i 5 mjeseci: mnogi koji nisu mislili da će ikada napraviti nešto više od nedjeljnog odlaska na misu, postali su aktivni kršćani zahvaljujući Njezinim porukama. Zbog toga danas trebamo reći 'hvala', jer na cijelome svijetu postoje osobe koje svjesno, zajedno s Gospom rade na širenju njezinih poruka.

Vjerujemo kako trebamo promijeniti još puno toga i početi gledati nas same, Crkvu i naše obitelji Gospinim očima. Puno smo puta u napasti, gledajući svijet, žaliti se na ljude i na situacije i suditi ih. Sigurno da ima puno problema. Gospa pak vidi svijet drugim očima. Ona vidi ono dobro, iako je

malo i nedostatno. Ona ga vidi i zahvaljuje za njega. Zahvalnost je prvo pravilo dobrog odgoja. Ako želiš odgovarati neku osobu, trebaš najprije vidjeti ima li u toj osobi išta dobra, pa makar i najmanjeg. Zatim trebaš vidjeti kakva bi ta osoba mogla postati, i onda zajedno s njom raditi na tome. Ako smo slijepi, vidjet ćemo samo ono što nije dobro, nije savršeno, što nas ne zadovoljava i onda počinjemo s kritikama, osuđujemo i izražavamo naše odbijanje. Gospa vidi i dobro koje je na svijetu. Ona vidi i ono što se može poboljšati i radi na tome...

Čitaj poruke! Poruke su pozitivne, daju nadu, ohrabruju! Gospa je u nama probudila pozitivnost i zbog toga joj zahvaljujemo.

Oni koji slijede Gospu, nemaju vremena za kritike. Gospa nas ohrabruje da nešto učinimo i tamo gdje možda mislimo da ne služi ničemu, da je uzaludno ili da traži previše snage.

Samo na ovaj način se može ući u treće tisućljeće s Gospom i Isusom.

Hvala svima onima koji širom svijeta slijede Gospu, koji neumorno dolaze ovdje i organiziraju hodočašća. Još jedan put zahvaljujem Franzu Gollowitschu za njegov rad. On je u svakom trenutku dolazio u Međugorje, i u najružnijim trenucima rata. I danas Franz je onaj koji neumorno pomaže naše bolesne, izbjeglice i siročad. Njegovi autobusi su uvijek puni pomoći. Zahvaljujemo mu i želimo ga pratiti molitvom, njega i sve one koji su došli s njim.

Na ovaj način, kao što kaže Gospa, može početi jedno novo vrijeme, jedno novo proljeće. Ovaj trenutak nije u skladu s kalendarskim vremenom, nego je ovo trenutak jednog novog izbora. Tamo gdje mislimo kako je sve staro, trulo i uništeno, tamo može početi novi život: ako se odlučiš ljubiti Boga i svoje bližnje kao sebe samoga; i ako puno njih to učini, uistinu će doći novo vrijeme. Amen.

Izvor: Časopis 'MEDJUGORJE' nr. 47-III Trim. 2001. Tocco da Casauria (Pe) Italija, str. 22-24. Prevela: Paula Tomić

KARDINAL MÜLLER TVRDI KAKO NEKI KORISTE SINODU O SINODALNOSTI
KAKO BI PRIPREMILI CRKVU DA PRIHVATI LAŽNA UČENJA

NE MOŽEMO POMIRITI KRISTA I ANTIKRISTA

Prefekt emeritus Kongregacije za nauk vjere ocjenjuje prvu fazu sinodalnog skupa u Vatikanu

Kardinal Gerhard Müller, bivši prefekt Dikasterija za nauk vjere, kaže da Sinoda o sinodalnosti nije biskupska sinoda, nego većma nešto poput anglikanskog sinodalnog skupa, a neki je sudionici koriste kao sredstvo kako pripremiti Katoličku Crkvu da prihvati ideologije suprotne Svetom pismu i Tradiciji. U opširnom intervjuu od 24. listopada za *National Catholic Register*, kardinal Müller također je upozorio da neki u Sinodi „zlorabe Duha Svetoga” kako bi uveli „nove doktrine” kao što su prihvaćanje homoseksualnosti, žene-svećenice te promjena u upravljanju Crkvom. Kao jedan od 52 izaslanika koje je papa Franjo osobno izabrao i pozvao da prisustvuju Sinodi od 4. do 29. listopada, prvog od dvije skupštine koje će završiti 2024., njemački kardinal sudjelovao je na cijelom zasjedanju ovoga mjeseca prije nego je 25. listopada rano otišao na ređenje novih svećenika u Poljskoj. Kardinal Müller je rekao da je sinodalni sastanak bio „vrlo kontroliran” i uglavnom manipuliran, s većinom intervencija koje su dolazile od samo nekoliko glavnih govornika koji su im govorili tako kao da ne poznaju teologiju. Rekao je da je on sam dobio samo tri minute da se obrati cijelom saboru.

■ Vaša Eminencijo, kakva je vaša ukupna ocjena Sinode o sinodalnosti?

Papa me pozvao da sudjelujem, kao biskup, kao bivši prefekt Kongregacije za nauk vjere te sam upravo govorio o svojoj teološkoj kompetenciji. Pitali su me koja je razlika s prijašnjim sinodama, a također i o metodi. Vrlo je jasno da su na bivšim sinodama biskupi bili subjekti koji su sve vodili. Organizacija sinoda i njihov doprinos nisu dolazili odozgo. Na prijašnjim sinodama svi su biskupi u plenumu mogli govoriti o čemu su htjeli. Sada je sve vođeno, kontrolirano, unaprijed je organizirano te je bilo teško govoriti u plenumu jer je dano malo vremena, a prema pravilima možete govoriti samo tri minute.

■ Imali ste samo jednu priliku govoriti na plenarnoj sjednici, u plenumu?

Da.

■ Biste li htjeli govoriti više?

Da, ali to nije bilo moguće. Za sljedeći dio ove Sinode bit će važno reorganizirati je — dati više slobode, više mogućnosti biskupima da iznesu svoje ideje. Mora postati više poput Biskupske sinode, kako bi biskupi ponovno preuzeli svoju ulogu savjetnika i svjedoka objavljene istine.

■ Na ovoj Sinodi bio je veliki naglasak na Duhu Svetome. Što biste iz toga zaključili?

Neki su govornici govorili kako moramo biti otvoreni Duhu Svetome, ali glasovi Duha Svetoga bile su osobe pozvane da govore na plenumu, u skupštini. Bili su to glasovi Duha Svetoga kao da smo teološki početnici. Bilo je to kao na seminaru ili na sveučilištu, ali sinoda nije škola za početnike - a opet su nam govorili kao da biskupi nisu upućeni dovoljno u teologiju. Mnogi biskupi na Sinodi su teolozi, ali nisu mogli iznijeti svoje znanje.

■ Možete li navesti primjer kako su organizatori Sinode shvatili djelovanje Duha Svetoga?

Da. Jedan od predviđenih govornika, koji je pod utjecajem ove „LGBT” ideologije, govorio je o rođaku koji je bio biseksualac, a koji je počinio samoubojstvo, a zaključak je bio da Crkva mora biti otvorena, ne prema tim osobama, već prema ideologiji. Za to je kriva ideologija. Ali teološka pitanja i probleme ne možemo rješavati s pomoću emocija. Tu se samo emocionalno govori o

Duhu Svetome te nam je rečeno da ne smijemo ulaziti u polemike, da govoriti [oštro] protiv bilo čega nije moguće ili da se netko stigmatizira kao neprijatelj Duha Svetoga.

■ Kako i odakle oni znaju da je to Duh Sveti

Oni ne govore o Duhu Svetom, nego samo o „Duhu”, ali Prva poslanica svetog Ivana, četvrto poglavlje, na početku jasno kaže:

„Ljubljeni, ne vjerujte svakom duhu, nego provjeravajte duhove jesu li od Boga; jer su mnogi lažni proroci izišli u svijet. Po ovome prepoznajete Duha Božjega: svaki duh koji ispovijeda da je Isus Krist došao u tijelu, od Boga je. A nijedan duh koji ne ispovijeda takva Isusa, nije od Boga: on je Antikristov”. Neki govornici također govore o otvorenosti i definiraju što je tradicija, tvrdeći kako ona „nije statična, nego dinamična.”

No, na kraju, sva ta takozvana sinodalna razmišljanja imaju za cilj pripremiti nas za prihvaćanje

homoseksualnosti. Pogledajte ovo: Ono o čemu se nije govorilo jest Isus Krist (ili) božanska Objava, o milosti darovanoj ljudskim bicima stvorenima na sliku i priliku Božju, i Bogu kao cilju našeg ljudskog postojanja. Sve se sada vrti oko toga, kako u ovo vrijeme moramo biti otvoreni prema homoseksualizmu i ređenju žena. Ako to analizirate, sve je u tome kako nas usmjeriti prema tim dvjema temama.

■ A također i upravljanje? Mislite li da je to i pokušaj rušenja hijerarhijskog upravljanja Crkvom?

Da, neki imaju tu sliku „obrnute piramide” upravljanja, ali u središtu te piramide je osobna volja Pape te njegovih savjetnika i suradnika. Ovo može biti slika koju možete tumačiti djeci, ali „piramida” ili „poliedar” nije biblijska slika Crkve. To su slike proizašle iz matematičke geometrije. Umjesto toga, trebali bismo zagledati prema biblijskim slikama Crkve u *Lumen Gentium*: pastir i stado, i sve one slike vinograda i tako redom.

Papa me pozvao da sudjelujem, kao biskup, kao bivši prefekt Kongregacije za nauk vjere te sam upravo govorio o svojoj teološkoj kompetenciji. Pitali su me koja je razlika s prijašnjim sinodama, a također i o metodi. Vrlo je jasno da su na bivšim sinodama biskupi bili subjekti koji su sve vodili. Organizacija sinoda i njihov doprinos nisu dolazili odozgo. Na prijašnjim sinodama svi su biskupi u plenumu mogli govoriti o čemu su htjeli. Sada je sve vođeno, kontrolirano, unaprijed je organizirano te je bilo teško govoriti u plenumu jer je dano malo vremena, a prema pravilima možete govoriti samo tri minute.

Neki su govornici imali sociološku predodžbu Crkve, naturalističko shvaćanje Crkve, ali nisu imali teološkog razumijevanja. Oni stalno govore o Duhu, ali Duh nije tekućina. Duh je u Crkvi Treća osoba Trojstva.

On je osoba. I nikada ne možemo govoriti o Duhu Svetom bez Sina i Oca. Uvijek i u svako doba govorimo o Duhu Oca i Sina. Jedva da se ikada spomenuo Isus Krist - osim na pedagoški način - kako pretočiti prisposobe i njihovo značenje u praksu. Isus, primjerice, nije osudio ženu u preljubu. Intervencije su govorile o

našem odnosu prema Isusu, ali ne o Isusu kao Riječi Božjoj, koja nam je dana, jednom zauvijek.

■ U kojoj su mjeri spominjani nauk, vjera i moral?

Samo za stolovima, u radnim skupinama. O njima bismo mogli ponešto govoriti, ali samo nekoliko minuta. To je bilo više nalik

zbirkama dojmova, ali to nije bilo duboko teološko razmišljanje. Kako je to moguće u ovom kontekstu? U ostalom, postojala je mogućnost samo za neke intervencije, ali sve je to donekle manipulirano, a ovisilo je o tome tko je smio davati teološke intervencije - tko su bili duhovni vođe.

■ **Gledajući sastav sudionika, mnogi od njih bili su osobe s čijim se teološkim stavovima nisu slagali Benedikt XVI. ni papa sv. Ivan Pavao II. Što bi Benedikt rekao o ovoj Sinodi?**

Jedan teolog odabran da se obrati skupu cijelo je vrijeme govorio o Josephu Ratzingeru, ali sve je to bila varka, trik. Nije to bio istinski pijetet prema njemu, prema njegovoj teologiji. Žele oživjeti stari modernizam pozivajući se na Ratzingera, ali Ratzinger s modernizmom nije imao ništa. Sveti Pavao je, na primjer, govorio protiv homoseksualnosti, ali oni kažu: „Mi imamo svoje nove spoznaje, objavljene Duhom Svetim“, pa su od sada homoseksualni činovi ili blagoslov homoseksualnih činova dobra stvar. To je njihova ideja. To je zloraba Duha Svetoga kako bi se uvele doktrine koje su otvoreno protivne Svetom pismu. Oni će reći: „Da, mi smo u kontinuitetu. Imamo ispravno shvaćanje Predaje i Svetog pisma,“ i tako dalje. „Sve se ovo vrijeme pozivamo na Isusa Krista.“ To je selektivni način kao da je Isus bio samo učitelj morala, kao Gandhi i tako dalje. Oni nikada ne kažu niti prihvaćaju da je Isus Riječ Božja koja je postala tijelom, Utjelovljenje.

■ **Njemački biskup koji je prisustvovao Sinodi rekao je novinara tijekom Sinode da je važno staviti Krista u središte, ali u isto vrijeme, „trebamo (o)staviti po strani apostolsku tradiciju.“ Što je time htio reći?**

To je njihova varka, trik. Oni ne iznose izravno te ideje, nego šalju te ljude poput toga biskupa da izrekne takve stvari, a onda tvrde kako je to samo njegovo osobno mišljenje. Ali u stvarnosti, oni razvijaju tumačenje koje nije u skladu s katoličkom vjerom.

Istaknuti njemački biskup na Njemačkom sinodalnom putu rekao je

na ovoj Sinodi da sve teme koje su pokrenuli u Njemačkoj trebaju postati njemačka paradigma za cijeli svijet. No posljednjih je godina Crkva u Njemačkoj izgubila većinu [svojih] članova, ima malo zvanja, a posvećenost nedjeljne mise je opala. To ne može biti put za budućnost Crkve. Papa je pozvao njemačke biskupe da se usredotoče na evangelizaciju, no oni su učinili suprotno.

■ **Što kažete na kritike da ovo nije Biskupska sinoda jer je gotovo petina sudionika laika koji po prvi put imaju pravo glasa? Mislite li da postoji problem s kanonskim legitimitetom sinode?**

Organizatori Sinode jučer su ponovno potvrdili da je to Biskupska sinoda, ali kako to može biti kada laici imaju isti glas, imaju isto vrijeme za govor, a pritom oduzimaju biskupima priliku da imaju mogućnost govoriti? To zapravo nije sinoda biskupa, već više kao anglikansko poimanje sinode, troidomno, po uzoru na svjetovni parlament. To nije Katolička Crkva. Moraju razjasniti o čemu je riječ. Je li struktura ove Biskupske sinode utemeljena na sakramentu reda ili je to poput seminara niže razine?

■ **Nekoliko je sudionika reklo da se Sinoda čini vrlo kontroliranom.**

Da, vrlo kontrolirano. Predstavili su „Pismo narodu Božjem“ i rekli su nam da mu zapljescemo iz kurtoazije, ljubaznosti, tvrdeći kako je to konsenzus svih. Pljesak je bio glasovanje. Zatim su Pismo donijeli na svaki stol i rekli da ga svi moraju potpisati. Pritom su fotografirali sve sudionike kako se potpisuju i svi su se potpisali. Zatim su rekli da imamo rok do 4 sata popodne za slanje bilo kakvih amandmana - ali prvo to moramo potpisati. (Ne podsjeća li taj način glasovanja i kontrole glasovanja na one komunističke izbore u bivšoj državi krajem 1945.?! – prim. prev.)

■ **Jeste li namjeravali napustiti skup u znak protesta protiv Sinode?**

Ne.

■ **Vidite li to i dalje kao „neprijateljsko preuzimanje“ kako ste govorili prije Sinode?**

Nije posve jasno. Ne govore otvoreno što misle. Oni ne mogu otvoreno reći: „Želim proturječiti Božjoj riječi.“ Ali oni uvode novu hermeneutiku kojom žele pomiriti Riječ Božju s tim ideologijama — protukršćanskim ideologijama. Ali mi ne možemo pomiriti Krista i Antikrista. Ova homoseksualna „LGBT“ ideologija je, u svojoj jezgri, protukršćanska ideologija. To je duh Antikrista koji govori kroz njih. Apsolutno je protiv stvaranja. A njihov je trik miješati pastoralnu skrb za te osobe s tom protukršćanskom ideologijom. Mi, Crkva, jedini smo koji poštujemo dostojanstvo svakoga, i grješnika, i osoba s problemima u svim sferama. Ali rješenje za te probleme jest put Isusa Krista. Dobar liječnik mora uvijek dati najbolji lijek, a ne govoriti „Sve je u redu!“

■ **Kristove riječi „idi i ne griješi više“ nikada ne spominju i umjesto toga, čini se da se često uglavnom sve svodi na dobrodošlicu?**

Oni mijenjaju definiciju grijeha. Nema grijeha (za neke od njih). „Oni su samo ranjene osobe. Oni nisu grješ-

nici. Oni su ranjeni ljudi, ranjeni Crkvom – crkvenim naukom.“ Oni ne vjeruju u istočni grijeh ili grijeh kao čin. Oni to ne poriču teoretski, nego praktično. Crkva je za njih agresor, Crkva to mora činiti – Crkva je odgovorna. Ali što je za njih Crkva? U stvarnosti, oni govore sami o sebi. Oni tvrde: „Mi smo Crkva.“ Ali ako negativno govore o Crkvi, govore o Crkvi kao objektu. Članak 11. konstitucije *Lumen Gentium* Drugog vatikanskog koncila kaže da je Crkva sveto Kristovo tijelo, a tijelo Kristovo možemo raniti svojim grijesima. Ali za neke od tih na Sinodi Krist nas ranjava. Ako ti kradem novac, a ti me nazoveš kradljivcem, za njih si ti taj koji ranjavaš.

■ **Kamo sve to vodi? Kako će se to odvijati sljedeće godine na Sinodi ili kasnije? Koje će biti posljedice svega ovoga?**

Mislim da je cilj učiniti Crkvu što više usklađenom s ovom međunarodnom *Agendom 2030*. I vidjeli smo to i u politici na političkoj razini, tko je odabran i pozvan javno posjetiti Papu. Nisu to normalne obitelji s petero djece – njih se nikad ne poziva. Ne, to su obično biseksualci, transseksualci i tako dalje, a sve je to provokacija - nametnuta propaganda. Niti jedan pravovjerni biskup nije prikazan kako se susreće s Papom, ali zagonjnicima pobačaja, da, oni su uvijek tu prisutni, i u audijenciji.

Isus je rekao da se zaputimo u cijeli svijet, prema svima, da sve učinimo učenicima, poučavamo u vjeri, krštavamo ako prihvaćaju vjeru. To znači krenuti u cijeli svijet — a ne pozivati svijet unutra i dopustiti svakome da bude ono što on želi.

Razgovor vodio E. Pentin atikanski izvijestitelj za National Catholic Register i EWTN

Preveo i priredio dr. fra Tomislav Pervan OFM Međugorje, 31. studenoga 2023.

Izvor: <https://www.ncregister.com/interview/cardinal-mueller-says-synod-on-synodality-is-being-used-by-some-to-prepare-the-church-to-accept-false-teaching>

Zlatna povelja Hrvatskog katoličkog zbora MI dodijeljena dr. fra Tomislavu Pervanu

Hrvatski katolički zbor MI dodijelio je Zlatnu povelju dr. fra Tomislavu Pervanu u znak zahvalnosti za životno djelo posvećeno istinskom svjedočenju ljubavi prema Bogu, Crkvi i Domovini.

Riječ je o najvišem priznanju koje dodjeljuje ova katolička udruga, utemeljena 1976., a koja promiče evangelizaciju kroz kulturu i okuplja intelektualce koji javno svjedoče svoj katolički i hrvatski identitet. Tako se fra Tomislav Pervan pridružio prije nagrađenima: vlč. Joži Mariju Tolju, utemeljitelju HKZ MI i mons. Ivanu Milovanu, porečkom i pulskom biskupu u miru. Priznanje se dodjeljuje iznimnim pojedincima koji svojim radom i zalaganjem promiču vrijednosti na liniji Zbora u vjerskom i društvenom životu.

Poveljom je fra Tomislavu Pervanu uručio predsjednik HKZ MI prof. dr. sc. Božo Skoko u Međugorju. U obrazloženju ovogodišnje nagrade stoji kako fra Tomislav Pervan stvara intelektualni i duhovni kapital, koji

gotovo do zadnjeg slova možemo uvrstiti u našu duhovnu baštinu. On kroz svoje knjige, komentare i analize, propovijedi i dnevna duhovna razmatranja, koja redovito objavljuje na MI portalu, kao kroz enciklopedijske minijature, duhovno obnavlja i spretno poučava. Donosi vijesti sa svjetskih teoloških učilišta, filtrira različita idejna stremljenja, a onda našoj domaćoj publici iznosi zdrav stav i razmišljanje, nadahnuto i argumentirano potkrijepljeno. „U kulturnoj i duhovnoj zapuštenosti suvremenog relativizma fra Tomislav poput jakog idejnog stožera poziva na učvršćivanje duhovnih i intelektualnih temelja. Ne dopušta da ostanemo na marginama katoličkog svijeta i da nam samo folklor bude glavna iskaznica koja diktira kulturnu, ali i duhovnu scenu“, stoji u obrazloženju koje potpisuje prof. Skoko, kao predsjednik Zbora i njegov zamjenik Mate Krajina. Dodaju kako je Isus Krist za njega Alfa i Omega, jedina luka spasenja, pa zbog slave Kristove i ljudskog spasenja sveznaderski sublimira prošlo i sadašnje, a onda daje kreativne i originalne, poticajne i jake smjernice za budućnost. Njegove pisane i izgovorene riječi poput snažna izvora krenu prema svijetu, a onda se granaju u potoke – duhovne vode tekućice, koje se pri kraju njegovih razmišljanja ponovno ujedinjuju i uviru, sjedinjuju s milenijskim duhovnim bogatstvom kojem je jedini cilj slava Božja i dostojanstvo stvorenja. Istodobno fra Tomislav godinama ustrajno i s ljubavlju ispovijeda, tješi, njeguje, usmjerava, hrabri i blago poučava, sakramentima jača i hrabri, a ljudski opominje i tješi.

Fra Tomislav Pervan rođen je 8. studenoga 1946. u Čitlukcu. Pučku školu pohađao je u Čitlukcu, a Franjevačku sjemenišnu gimnaziju u Visokom. Ispit zrelosti položio je 1964., a iste godine je odjenuo i franjevački habit. Filozofsko-teološki studij pohađao je na Franjevačkoj bogosloviji u Sarajevu i Franjevačkoj bogosloviji u Schwazu – Austrija. Za svećenika je zaređen u Austriji 21. studenoga 1969. Od 1970. do 1972. je kateheta i odgojitelj mladih franjevaca na Humcu. Poslijediplomski studij završava u Njemačkoj i Austriji, a doktorat iz teologije postiže 1976. na sveučilištu u Grazu. Od 1977. do 1982. bio je odgojitelj mladih franjevaca, te kateheta i kapelan na Humcu (Ljubuški). Od 1982. do 1988. vrši službu župnika u Međugorju. U Mostar odlazi 1988. i preuzima na sebe odgovornost za formaciju i odgoj mladih franjevaca. Vikar Provincije postaje 1990. i tu službu vrši do 1994. Nakon toga (1994.) preuzima službu provincijala hercegovačkih franjevaca, koju obnaša do 2001. Vraća se u Međugorje u svibnju 2003. Od 2013. duhovnik je časni sestara franjevki. Fra Tomislav Pervan glasoviti je ispovjednik, teolog, publicist, propovjednik i pisac. Živi i djeluje u Međugorju.

Hrvatski katolički zbor „MI“ je vjerničko društvo s dekretom HBK i civilna udruga. Djeluje kontinuirano od 1976. osobito razvijajući apostolat u kulturi i njegovanje pisane riječi. Četrdesetak godina Udruga je izdavala mjesečnik – List mladih „MI“, a danas vodi portal www.miportal.hr. Ima dvanaest načela podijeljenih u četiri trijade: Bog, Crkva, Domovina; euharistija Marija i Papa; autentičnost, demokracija i mnoštvenost; molitva, rad i rekreacija. Udruga posebno njeguje pobožnost prema Bl. Djevici Mariji po primjeru sv. Maksimilijana Kolbea.

nog sjemeništa u Sarajevu s rektorom vlč. Zdenkom Spajićem te bogoslovi Nadbiskupskog bogoslovnog sjemeništa u Zagrebu s rektorom vlč. Željkom Faltakom. Katedralnim zborom Marija i zborom Sveta Cecilija iz mostarske župe sv. Petra i Pavla ravnao je maestro don Dragan Filipović a na orguljama pratio ih je Drago Soldo.

Na početku misnoga slavlja biskup Palić pozdravio je sve okupljene svećenike, bogoslove, sjemeništarce, sve vjernike a napose ređenike. Nakon što je don Nikola predstavio ređenike, biskup Palić je uputio prigodnu homiliju.

Naglasio je kako ovi mladići, koji će postati đakoni, predaju svoje živote Kristu danas jer vjeruju u snagu križa. „Oni su zahvaćeni Kristovom ljubavlju, kao što je i mladi Jeremija bio zahvaćen Božjim duhom koji je u usta njegova stavio riječi svoje. „Ovi su mladići izabrani od Boga da

služe Crkvi i njezinu spasenjskom poslanju. A oni sami danas pred Isusom i njegovom Crkvom izjavljuju da su spremni zaorati brazdu na njivi koja je Kraljevstvo Božje. Međutim, svatko od nas, bilo da smo zaređeni službenici ili dionici Kristova kraljevskog svećeništva, ore svoju brazdu. Kad počne orati, orač se ne smije osvrnuti unatrag, jer bi to moglo utjecati na njegovu sposobnost pravilnog oranja. Zapravo, gledanje unatrag s pluga neizbježno bi ga dovelo do toga da ore krivi red i možda ošteti usjeve koje je zasadio“, kazao je biskup Palić koji se također obratio i ređenima: „Dragi kandidati za sveti

red đakonata! Kao biskup, kome je povjerena odgovornost za Božje stado ovih partikularnih Crkava, molim vas i od vas odgovorno očekujem, nemojte orati krive redove i oštećivati usjeve. To su duše ljudi i štete mogu imati nesagledive posljedice. Kad god oremo redove po svojoj prosudbi, neovisno o zajedničkom poslanju, ne pridonosimo rastu Kraljevstva, a niti vlastitom posvećenju. Budite oni koji će gledati naprijed, zagledani u Krista, druge voditi njemu i na taj način i sami postati prikladni za kraljevstvo Božje.“

Nakon litanija uslijedio je čin ređenja. Novozaređeni đakoni odjenuli su štolu i dalmatiku te primili evanđelistar, znak službe navjestitelja Božje Riječi te od biskupa cjelov mira.

Rodbina, prijatelji, bogoslovi i svećenici radovali su se s ređenima u prepunoj mostarskoj katedrali.

Na kraju misnoga slavlja okupljenima se obratio generalni vikar don Nikola kazavši kako su „na početku Crkve apostoli izabrali sedam muževa na dobru glasu da im pomažu u svakidašnjoj službi, da bi se sami mogli sasvim posvetiti molitvi i propovijedanju riječi. Tim izabranim muževima apostoli su, molitvom i polaganjem ruku, povjerali da poslužuju kod stolova. Danas je nasljednik apostola biskup Petar polaganjem ruku i molitvom zaređio također sedmoricu đakona da bi im povjorio da poslužuju svetim oltarima. Čestitam Vama biskupe Petre i provincijale Jozo na novim đakonima, a vas dragi đakoni neka Duh Sveti ojača za vjerno vršenje službe. Zahvaljujem njihovim roditeljima na daru života a braći, sestrama i svoj rodbini na molitvama, odgojiteljima na poučavanju i odgajanju.“

BISKUP PALIĆ U MOSTARSKOJ KATEDRALI ZAREĐIO SEDMORICU ĐAKONA

ZAHVAĆENI KRISTOVOM LJUBAVLJU

U SUBOTU, 21. LISTOPADA 2023. U MOSTARSKOJ KATEDRALI MARIJE MAJKE CRKVE biskup mostarsko-duvanjski i apostolski upravitelj trebinjsko-mrkanski mons. Petar Palić za đakone je zaređio sedmoricu svećeničkih kandidata: trojicu iz Mostarsko-duvanjske biskupije, jednoga iz Trebinjsko-mrkanske biskupije i trojicu iz

Hercegovačke franjevačke provincije.

Za đakone su zaređeni: Luka Cvitanović (župa sv. Petra i Pavla Mostar), Mato Puljić (katedralna župa Marije Majke Crkve – Mostar), Antonio Zirdum (župa sv. Ivana Apostola i Evanđelista – Mostar), Gabriel Pavlović (župa sv. Petra i Pavla – Rotimlja), fra Ante Begić i fra Željko Tomić (župa Bezgrješnog začeca BDM – Posušje) te fra Ante Vukoja (župa sv. Petra i Pavla – Kočerin).

Misno slavlje s biskupom Petrom suslavili su: apostolski vizitator s posebnom ulogom za župu Međugorje

nadbiskup Aldo Cavalli, provincijal Hercegovačke franjevačke provincije fra Jozo Grbeš, generalni vikar biskupija Mostar-Duvno Trebinje-Mrkan don Nikola Menalo te više svećenika. Na svetoj Misi, koja je započela u prijepodnevnom satima nakon svećane procesije kroz katedralno dvorište, sudjelovali su bogoslovi Vrhbosanskog bogoslov-

Dovršeni tornjevi svetih evanđelista na bazilici Svete obitelji u Barceloni

Blagoslov dovršenih tornjeva četvorice evanđelista na bazilici Svete obitelji (Sagrada familia) u Barceloni bit će u nedjelju 12. studenoga 2023., objavljeno je na službenoj stranici bazilike.

Tornjevi svetih evanđelista Mateja i Ivana dovršeni su, prema planu, prije kraja 2023. godine postavljanjem skulptura simbola evanđelista na njihove vrhove. Tim povodom, nadbiskup Barcelone kardinal Juan José Omella predvodit će misu i blagoslov u nedjelju 12. studenoga u 17:30, u zajedništvu s apostolskim nuncijem u Kraljevini Španjolskoj mons. Bernarditom Cleopasom Auzom i svojim pomoćnim biskupima. Dovršeni tornjevi će po prvi put biti osvijetljeni. Osvjetljenje će biti upaljeno do iza Božića. Ove godine dovršeno je i pročelje Muke. Tornjevi druge dvojice evanđelista – Marka i Luke

dovršeni su prošle godine. Četiri tornja koja će okruživati središnji toranj Isusa Krista dosežu 135 metara. Na njihovim vrhovima su skulpture simbola evanđelista (čovjek, lav, vol i orao) s krilima, autora Xaviera Medina-Campenyja. Dovršetak tornjeva evanđelista bit će obilježen i nizom kulturnih događanja. Od 18 tornjeva, koliko će ih bazilika prema zamisli arhitekta Antonija Gaudija imati, nedovršen je još samo središnji koji će sa 172 metra biti i najviši. Drugi najviši toranj sa 138 metara je prije dvije godine dovršen, toranj Blažene Djevice Marije, a ostalih 12 prethodno podignutih tornjeva svetih apostola visoko je od 98,5 do 120 metara.

Radovi na izgradnji crkve počeli su 1882., a dovršetak tornja Isusa Krista očekuje se 2026. godine.

Patrijarh Pizzaballa posvetio Svetu Zemlju Bezgrješnom Srcu Marijinu

Jeruzalemski latinski patrijarh kardinal Pierbattista Pizzaballa je u nedjelju 29. listopada, na svetkovinu Djevice Marije, Kraljice Palestine i Svete Zemlje, u Izraelu posvetio Svetu Zemlju Bezgrješnom Srcu Marijinu. Slaveći misu u marijanskom svetištu Deir Rafat, patrijarh je posvetio Crkvu, cijelo čovječanstvo, narode Bliskog Istoka, a posebno narod Svete Zemlje Blaženoj Djevici Mariji. U činu posvete zazvao je Marijinu pomoć usred rata koji je zahvatio Svetu Zemlju. Molio se da ona bdije nad onima koji pate, bježe od bombardiranja ili su izgubili svoje članove obitelji u ratu. Patrijarh Pizzaballa molio je da Blažena Djevica Marija vodi svjetske vođe i one koji odlučuju o sudbini naroda, kako

bi mogli odlučivati po pravdi i istini te raditi za opće dobro. Podsjetio je na Marijine riječi njezinu Sinu Isusu na svadbi u Kani: „Vina više nemaju“ (Iv 2,3). „Sada, o Majko, ponovi te riječi, jer u naše vrijeme nestalo nam je vina nade, radost je pobjegla, bratstvo je izbljedjelo. Zaboravili smo svoju ljudskost i protratali dar mira. Kako nam je potrebna tvoja majčinska pomoć!“, molio je kardinal Pizzaballa.

Čin posvete uključivao je i procesiju s ikonom Blažene Djevice Marije, Kraljice Palestine.

Porast broja katolika u svijetu

Crkva u svijetu i dalje bilježi rast članova, objavila je u petak 20. listopada 2023. tiskovna služba Fides uoči skorašnje Misijske nedjelje, a prenosi Kathpress.

Broj katolika u svijetu porastao je u 2021. u odnosu na 2020. godinu za 16,24 milijuna, iako je u istom razdoblju udio katolika u ukupnom svjetskom pučanstvu lagano opao.

Izraženo u postotcima, katolici čine 17,67 svjetske populacije, što je za 0,06 posto manje nego godinu dana ranije. U izvješću Fidesa sadržani su i detaljni podaci što ih je prošle godine objavio Vatikan u statističkom godišnjaku Katoličke crkve.

Ukupni broj katolika u svijetu iznosi 1,38 milijardi, a njihov broj je porastao na svim kontinentima osim u Europi, gdje je zabilježen pad za 244.000.

Najveći rast broja katolika zabilježen je u Africi, gdje je porastao za 8,31 milijuna, u obje Amerike bilježi se rast za 6,63 milijuna a u Aziji za 1,49 milijuna. U Oceaniji je broj katolika u 2020. godine bio pao, ali se u 2021. povećao za 55 000 duša.

Bilježi se nastavak pada broja zaređenih osoba, ali je usporen. Broj svećenika, uključujući i dijecezanske svećenike i svećenike redovnike, smanjio se za 2 347 na ukupno 407 872. U Europi je taj pad broja najveći i iznosi 3 632, a u obje Amerike broj svećenika smanjen je za 963. Nasuprot tome, povećao se broj svećenika u Africi i to za 1 518, Aziji za 719 i Oceaniji za 11. U Europi međutim i dalje djeluje više svećenika nego i na jednom drugom kontinentu, njihov broj iznosi 160 322.

Manji je i broj pripadnika redovničkih zajednica. Broj redovnika smanjen je za 795, a redovnica za 10 588.

Na svijetu je u 2021. bilo 5 340 biskupa, što je za 23 manje nego godinu ranije, prenosi Kathpress.

Španjolski biskupi odlučili provjeriti izvješće o seksualnom zlostavljanju u Crkvi

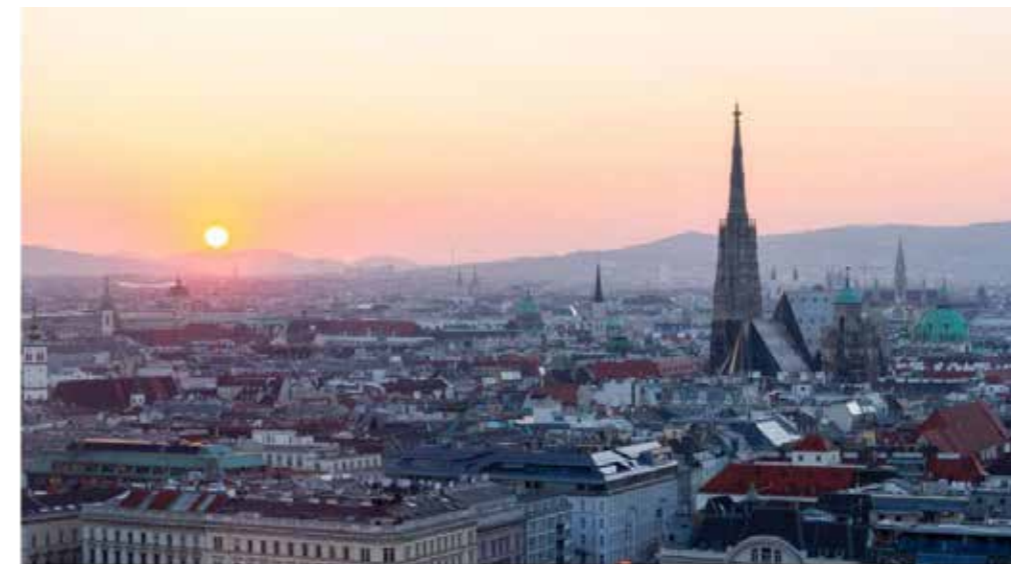
Španjolski biskupi odlučili su se suprotstaviti pretjerivanju u brojkama vezanima za seksualno zlostavljanje povezano s Crkvom. Nadbiskup u Barceloni i predsjednik Španjolske biskupske konferencije kardinal Juan José Omella reagirao je na medijska izvješća o nedavno objavljenom istraživanju seksualnog zlostavljanja. Na tiskovnoj konferenciji u Madridu poručio je da „postoji namjera doseganja određenog broja koji je lažan i nema veze sa stvarnošću“. Pravobranitelj za zlostavljanje u Crkvi Angel Gabi-londo, kojega je na tu dužnost imenovao španjolski parlament, objavio je izvješće na 777 stranica. Ono sadrži, između ostaloga, iskaze 487 žrtava seksualnog nasilja, ali ne navodi konkretne brojke. Umjesto toga, izvješće se oslanja na anketu koju je proveo pravobranitelj među 8 tisuća odraslih ispitanika. Prema izvješću, 0,6 % ispitanika izjavilo je da je pretrpjelo zlostavljanje svećenika ili redovnika. Brojne novine i

mrežni portali taj su podatak usporedili s ukupnim brojem pučanstva i zaključili da je više od 200 tisuća osoba bilo izloženo seksualnom zlostavljanju. Kardinal Omella rekao je da je takav način neozbiljan.

„Imam dojam da to nije dobro učinjeno“, poručio je. Naglasio je da je svaki pojedinačni slučaj zlostavljanja za Crkvu bolan te dodao da smatra da su brojke u naslovima pogrešne.

Zasjedanje Austrijske biskupske konferencije počelo susretom s predsjednikom države

Jesensko zasjedanje Austrijske biskupske konferencije počelo je 6. studenog 2023. prijemom kod austrijskog saveznog predsjednika Alexandra Van der Bellena u Hofburgu u Beču. Susret biskupa s predsjednikom države bio je u znaku zajedničke odgovornosti države i Crkve za kompaktnost austrijskog društva. „Katolička crkva u Austriji,

kao naravno i druge Crkve i vjerske zajednice, obavljaju neizbježan posao glede zajedništva“, naglasio je Van der Bellen tijekom susreta s biskupima. Van der Bellen je podsjetio da Crkva i biskupi nastoje okupiti ljude i pojasniti da se izazove može prevladati samo zajedno. „To zajedništvo našega društva, povezanost i pristupanje jednih drugima, to je tako važno upravo u vremenima poput ovih. Samo ako jedni s drugima razgovaramo i ozbiljno nastojimo razumjeti jedni druge, možemo ići naprijed“, rekao je austrijski predsjednik.

Nadbiskup Lackner zahvalio je predsjedniku Van der Bellenu za njegovu službu u teškim vremenima, prije svega u vremenu pandemije i glede unutarnje-političkih kriza. Izrazio je zahvalnost i za dobar odnos između države i Crkve u Austriji. To omogućuje Crkvi da na različite načine sudjeluje u društvu, rekao je. „Želimo pritom kao Crkva biti kompatibilni s društvom i znamo da imamo potrebu za uzajamnim nadopunjavanjem“, dodao je nadbiskup Lackner. Na susretu je sudjelovao i apostolski nuncij u Austriji nadbiskup Pedro Lopez Quintana. Prijam u Hofburgu bio je treći po redu susret austrijskog predsjednika s članovima biskupske konferencije, prije toga takvi susreti održani su 2017. i 2019. godine.

U ponedjeljak su austrijski biskupi sudjelovali u studijskom programu o izbjeglištvu i migraciji u bečkoj nadbiskupskoj palači. Zasjedanje se nastavlja u utorku u samostanu Laab im Walde. Glavna tema zasjedanja su rezultati prve sesije Opće skupštine Biskupske sinode, izvijestio je Kathpress.

RANE I STIGME, KRISTOVE I NAŠE

MILE MAMIĆ

U prošlom smo broju Glasnika mira, poštovani čitatelji, spomenuli dva velika sveca koji su na svojem tijelu nosili Kristove rane (sv. Pavao i sv. Franjo Asiški). Ima mnoštvo svetaca, osobito mistika, koji su također na tijelu svojem nosili Kristove rane. Njihove rane često se nazivaju stigme prema grč. *στίγματα*. To me je potaklo na promišljanje o riječi rana, njezinim istoznačnicama, sličnoznačnicama, izvedenicama i posuđenici iz grčkoga *stigma*.

RANA

Riječ *rana* vrlo je stara riječ. Bila je već u praslavenskom, staroslavenskom i starohrvatskom sve do danas. Postoji i umanjena *ranica*. Glagol raniti, ranjavati može biti prijelazni (koga ili što) i povratni (se, sebe). Od toga je glag. pridjev trpni *ranjen*. Od njega je tvorena izvedenica *ranjenik*, a od toga za žensku osobu ranjenica. Glagol *raniti* potakao je nastanak pridjeva *ranjiv* „koji se lako rani“, a od njega je imenica *ranjivost*. Hrvatski jezični portal ovako objašnjava značenje riječi *rana*: „1. ozljeda tjelesnog tkiva ... i 2. *pren.* ono što izaziva bolan psihički, duševni osjećaj (tuga, uvreda, nesreća, strah, briga)“. Hrvatska enciklopedija ranu u pravom smislu objašnjava ovako: „ozljeda kod koje dolazi do prekida kože ili sluznice te krvnih i limfnih žila...“ Hrvatski jezični portal i Hrvatska enciklopedija navode razne vrste rana, ovisno o tom čime su prouzročene. Prema tome postoje i razni nazivi: *ubod*, *ugriz*, *urez*, *posjekotina*, *ogrebotina*, *opeklina*, *ozeblina*, *prostrijel* itd. Šonjin Rječnik hrvatskoga jezika vrlo sažeto objašnjava riječ rana: „Oštećenje tijela djelovanjem vanjske mehaničke, toplinske, električne, kemijske sile“. Pri opisu značenja riječi *rana* svi se služe gotovo istoznačnom riječi *ozljeda*. I *rana* i *ozljeda* su „oštećenje tijela“. Ako je koža prokinuta, raskinuta, probodena, onda je to *rana*, koja obično i

krvari. Ako je oštećenje tkiva nastalo udarcem tupim predmetom, kost i(li) tkivo su natučeni, a koža nije probijena, dolazi do unutarnjeg krvarenja, nastaje *masnica* ili *modrica*. Spomenimo i žulj „nabubrena koža ispunjena limfom“ (obično na nogama od žuljanja obuće ili na rukama od rada. Sve su to sličnoznačnice riječi *rana*. Nakon zacjeljenja rane na koži obično ostaje *ožiljak*. I on neko vrijeme žari. On nije više rana ni ozljeda, ali jest nekakav biljeg, žig, znak. Naziv *ozljeda* „primarno oštećenje tijela“ više se upotrebljava u medicini, veterini, športu, radu. Naziv *povreda* u hrvatskom medicinskom nazivlju je „sekundarno oštećenje tijela: Tko je ozlijeđen, može se povrijediti. Naziv *rana* često se upotrebljava i u prenesenom značenju (duševna bol), a *ozljeda* je uglavnom samo u pravom smislu. Zanimljivo je da je riječ *rana* vrlo česta u Svetom pismu, a riječ *ozljeda* znatno je rjeđa; u Velikoj biblijskoj konkordanciji nalazimo je samo u nekoliko starozavjetnih primjera. Na jednom mjestu imamo tri sličnoznačnice: „... od pete do glave nigdje zdrava mjesta već ozljede, modrice, otvorene rane, ni očiscene, ni povijene, ni uljem ublažene.“ (Iz 1, 6) Riječ *rana* u biblijskim tekstovima apsolutno prevladava. Rana je u uskoj vezi s krvi, žrtvom i mukom. Žrtveno janje bilo je najprije zaklano. Imalo je samo jednu ranu, ali duboku, smrtonosnu. Njegova je krv prinesena Bogu za grijeh ljude. Jaganjac Božji imao je na tisuće rana. Izaija u 53. poglavlju to opisuje kao da je gledao Isusovu muku. Isus je nakon krvavog znoja u Getsemanskom vrtu bio sav izmrcvaren tjelesno i duševno, bičevan, pretučen, okrunjen trnovom krunom, nosio teški križ i na njemu raspet. On je sve to pretrpio radi nas i radi našeg spasenja: „Na njega pade kazna – radi našeg mira, njegove nas rane iscijeliše.“ (Iz 53, 5) Jedna kap božanske Krvi Kristove bila je dovoljna za otkupljenje svega svijeta, a on je dao svega sebe: tijelo i krv, dušu i božanstvo. Taj vrhun-

ski čin beskrajne ljubavi potakao je njegove sljedbenike da mu svojim životom uzvrate ljubav. Čašćenje svetih rana Kristovih jedna je od prvih pobožnosti. Duhovni orijaši toliko su se uživiljavali u Isusovu muku da su na tijelu svojem osjećali, imali, nosili Kristove rane, stigme.

STIGMA

Riječ *stigma* ž (G mn *stigmā*) potječe iz grčkoga *στίγμα* (*stigma*). U grčkome je to imenica srednjeg roda koja u genitivu jednine i još nekim padežima jednine i u množini ima dulju osnovu *stigmat-*. Od te, dulje osnove u crkvenom latinskom jeziku nastale su riječi *stigmaticus*, *stigmatizare*, *stigmatizatio*, u hrvatskom *stigmatik*, *stigmatizirati*, *stigmatizacija*.

Što znači riječ *stigma*? Šetka u Hrvatskoj kršćanskoj terminologiji riječ *stigma* ovako objašnjava: „znak Isusove muke na tijelu svetaca koji imaju stigmatizaciju...“ Svi leksi-kografi navode i prvotno, povijesno značenje riječi *stigma*: „žig utisnut užarenim željezom na tijelo roba ili zločinca“. Kršćansko značenje te riječi objašnjavaju kao „stigme, rane“, „ožiljci“ i slično. Zatim dodaju i neka terminološka značenja i vrlo čestu negativnu konotaciju te riječi.

Sveti Pavao u Poslanici Galaćanima (6, 17) navodi: „... jer ja na svom tijelu nosim biljege Isusove.“ U grčkom izvorniku stoji *stigmata*. To se u različitim prijevodima različito prevodi: rane, biljege, znakove, znamenja i slično. U hrvatskim prijevodima Svetog pisma ne ćemo naći riječ *stigma*. Kad govorimo o Isusovoj mucu, govorimo o njegovim ranama. Njegove miljenike koje je obdario svojim ranama, vjernom kopijom svojih rana, nazivamo *stigmaticima*. Njihove rane obično nazivamo *stigme*, a pojavu nastanka stigma, rana nazivamo *stigmatizacija*. Njihove rane, stigme velik su dar Crkvi Kristovoj. Uz 11. postaju križnoga puta pjevamo: „Rane drage, Majko sveta./Spasa za me razapeta/tisni usred srca mog!“ Neka one budu lijek našim ranama!

Tjedni molitveni program

zimski raspored (od 1. rujna do 31. svibnja)

PONEDJELJAK

7.30 h Sv. misa na hrvatskom
Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h Večernji molitveni program i ispovijed
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. misa, blagoslov predmeta,
19 h Molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice

UTORAK

7.30 h Sv. misa na hrvatskom
Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h Večernji molitveni program i ispovijed
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. misa, blagoslov predmeta
19 - 20 h Euharistijsko klanjanje

SRIJEDA

7.30 h Sv. misa na hrvatskom
Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17-20 h Večernji molitveni program i ispovijed
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. misa, blagoslov predmeta
19 h Molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice

ČETVRTAK

7.30 h Sv. misa na hrvatskom
Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17-20 h Večernji molitveni program i ispovijed
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. misa, blagoslov predmeta,
19-20 h Euharistijsko klanjanje

PETAK

7.30 h Sv. misa na hrvatskom
Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
14 h Križni put uz Križevac
17 - 20 h Večernji molitveni program i ispovijed
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. misa, blagoslov predmeta
19 - 20 h Čašćenje Križa

SUBOTA

7.30 h, 11 h Sv. mise na hrvatskom
Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h Večernji molitveni program i ispovijed
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. misa, blagoslov predmeta
19 - 20 h Euharistijsko klanjanje

NEDJELJA I BLAGDANI

7, 8, 11 i 18 h Sv. mise na hrvatskom
Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
Ispovijed Prijepodne za vrijeme mise
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
14 h Krunica na Brdu ukazanja
17 - 20 h Večernji molitveni program i ispovijed
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. misa, blagoslov predmeta
19 h Molitva za ozdravljenje duše i tijela, slavna otajstva krunice

POTICAJ ZA LECTIO DIVINA

Iz preobilja biblijskih tekstova Crkva nam iz dana u dan nudi odabranu duhovnu hranu – misna čitanja iz Staroga i Novoga zavjeta. Iz broja u broj Glasnika mira u ovoj ćete rubrici naći kratice koje upućuju na biblijsku knjigu, poglavlje i redak misnih čitanja za razdoblje od 15. do 15. u mjesecu. Božja je riječ radosna vijest. Ona je živa i djelotvorna. Ako se izložimo njezino djelovanju, ona ima snagu mijenjati nas.

Srijeda, 15. 11. 2023.

Mudr 6,1-11; Ps 82,3-4.6-7; Lk 17,11-19

Četvrtak, 16. 11. 2023.

Mudr 7,22 – 8,1; Ps 119,89-91.130.135.175; Lk 17,20-25

Petak, 17. 11. 2023.

od dana: Mudr 13,1-9; Ps 19,2-5; Lk 17,26-37

Subota, 18. 11. 2023.

Mudr 18,14-16; 19,6-9; Ps 105,2-3.36-37.42-43; Lk 18,1-8

Nedjelja, 19. 11. 2023.

Izr 31,10-13.19-20.30-31; Ps 128,1-5; 1Sol 5,1-6; Mt 25,14-30

Ponedjeljak, 20. 11. 2023.

1 Mak 1,10-15.41-43.54-57.62-64; Ps 119,53.61.134.150.155.158; Lk 18,35-43

Utorak, 21. 11. 2023.

Prikazanje Blažene Djevice Marije

od dana: 2 Mak 6,18-31; Ps 3,2-7; Lk 19,1-10 ili vl. spom.: Zah 2,14-17; Otp. pj.: Lk 1,46-55; Mt 12,46-50

Srijeda, 22. 11. 2023.

od dana: 2 Mak 7,1.20-31; Ps 17,1-5.6.8.15; Lk 19,11-28

Četvrtak, 23. 11. 2023.

1 Mak 2,15-29; Ps 50,1-2.5.6.14-15; Lk 19,41-44

Petak, 24. 11. 2023.

od dana: 1 Mak 4,36-37.52-59; Otpj. pj.: 1 Ljet 29,10-11b.11d-12; Lk 19,45-48

Subota, 25. 11. 2023.

1 Mak 6,1-13; Ps 9,2-4.6.16.19; Lk 20,27-40

Nedjelja, 26. 11. 2023.

ISUS KRIST KRALJ SVEGA STVORENJA

Ez 34,11-12.15-17; Ps 23,1-3.5-6; 1Kor 15,20-26.28; Mt 25,31-46

Ponedjeljak, 27. 11. 2023.

Dn 1,1-6.8-20; Otpj. pj.: Dn 3,52-56; Lk 21,1-4

Utorak, 28. 11. 2023.

Dn 2,31-45; Otpj. pj.: Dn 3,57-61; Lk 21,5-11

Srijeda, 29. 11. 2023.

Dn 5,1-6.13-14.16-17.23-28; Otpj. pj.: Dn 3,62-67; Lk 21,12-19

Četvrtak, 30. 11. 2023.

vl.: Rim 10,9-18; Ps 19,2-5; Mt 4,18-22
Petak, 1. 12. 2023.

Dn 7,2-14; Otpj. pj.: Dn 3,75-81; Lk 21,29-33

Subota, 2. 12. 2023.

Dn 7,15-27; Otp. pj.: Dn 3,82-87; Lk 21,34-36

Nedjelja, 3. 12. 2023.

PRVA NEDJELJA DOŠAŠĆA

Iz 63,16b-17b; 64,2b-7; Ps 80,2ac.3b.15-16.18-19; 1Kor 1,3-9; Mk 13,33-37

Ponedjeljak, 4. 12. 2023.

Iz 2,1-5; Ps 122,1-9; Mt 8,5-11

Utorak, 5. 12. 2023.

Iz 11,1-10; Ps 72,1-2.7.8.12-13.17; Lk 10,21-24

Srijeda, 6. 12. 2023.

Sv. Nikola, biskup

Iz 25,6-10a; Ps 23,1-6; Mt 15,29-37

Četvrtak, 7. 12. 2023.

od dana: Iz 26,1-6; Ps 118,1.8-9.19-21.25-27a; Mt 7,21.24-27

Petak, 8. 12. 2023.

BEZGRJEŠNO ZAČEĆE BL. DJEVICE MARIJE

Iz 30,19-21.23-26; Ps 147,1-6; Mt 9,35-38; 10,1.6-8

Subota, 9. 12. 2023.

Iz 30,19-21.23-26; Ps 147,1-6; Mt 9,35-38; 10,1.6-8

Nedjelja, 10. 12. 2023.

DRUGA NEDJELJA DOŠAŠĆA

Iz 40,1-5.9-11; Ps 85,9ab-14; 2 Pt 3,8-14; Mk 1,1-8

Ponedjeljak, 11. 12. 2023.

Iz 35,1-10; Ps 85,9ab.10-14; Lk 5,17-26

Utorak, 12. 12. 2023.

Iz 40,1-11; Ps 96,1-3.10ac.11-13; Mt 18,12-14

Srijeda, 13. 12. 2023.

od dana: Iz 40,25-31; Ps 103,1-4.8.10; Mt 11,28-30
Četvrtak, 14. 12. 2023.

od dana: Iz 41,13-20; Ps 145,1.9-13b; Mt 11,11-15

Petak, 15. 12. 2023.

Iz 48,17-19; Ps 1,1-4.6; Mt 11,16-19

20
GODINA

20 godina među
najslušanijim
radiopostajama u BiH

24
SATA

24-satni obiteljski, kulturni,
vjerski, informativni i
zabavni program

Pružamo istinitu,
pouzdanu i provjerenu
informaciju

ODAŠILJAČI U REPUBLICI HRVATSKOJ:

Split, Južna
Hrvatska **101,5 MHz**

Zagreb, Lika,

Sr. Hrvatska **107,8 MHz**

SATELIT: Europa, Bliski
istok i Afrika- EUTELSAT 16°E

EMITIRAMO UŽIVO I PUTEM

INTERNETA: www.radio-medjugorje.com

Kako postati podupiratelj?

Jednostavno! Pošaljite nam vaše osobne podatke na podupiratelj@medjugorje.hr i godišnjom članarinom od 40 KM (za Hrvatsku: 160 HRK, za zemlje EU: 35 EUR, za Švicarsku 50 CHF) i postanite dio naše radijske obitelji. Hvala vam od srca!

INFORMATIVNI
CENTAR *MIR*
MEĐUGORJE

RADIOPOSTAJA
mir
MEĐUGORJE

Uredništvo: +387 36 653 580
Program uživo: +387 36 653 581
Marketing: +387 36 653 548
Fax: +387 36 653 552
radio-mir@medjugorje.hr
www.radio-medjugorje.com

Radiopostaja MIR Međugorje djeluje od 1997. godine. Program našeg radija dio je svakodnevnice u Vašim domovima u domovini i inozemstvu, na radnim mjestima... Kao glasnik mira Radiopostaja odašilje poruke iz Međugorja. Putokaz je hodočasniciima iz cijelog svijeta.

RADIO KOJI IMA DUŠU

